ECCE HOMO!

MICHAEL MOORCOCK

Premiul Nebula – 1966

Evenimentele sunt cele care modifică un personaj, sau invers? Privită ca o blasfemie în momentul apariţiei (deşi ulterior până şi sovieticii s-au inspirat copios din ea), nuvela i-a adus britanicului Michael Moorcock (n. 1939) unicul său premiu SF Nebula 1966.

Nu are puteri precum împăraţii-zei; este urmat doar de oamenii deşerturilor şi de pescari. Ei îi spun că este un zeu; el îi crede. Supuşii lui Alexandru afirmau: „Este invincibil, deci este un zeu." Cei care îi urmează pe acest om nu gândesc deloc; el era produsul creaţiei lor spontane. Acum îi conduce nebunul acesta numit Isus din Nazaret.

Şi el le vorbea spunându-le:

„Da, într-adevăr, am fost Karl Glogauer şi acum sunt Isus Mântuitorul, Hristosul".

Şi aşa era.

Capitolul UNU

Maşina timpului era o sferă plină cu un fluid lăptos în care plutea călătorul, îmbrăcat într-un costum din cauciuc şi respirând printr-o mască ataşată la un furtun ce ducea la peretele maşinii. În momentul aterizării, sfera se fisură şi fluidul se prelinse în praf. Instinctiv, Glogauer se ghemui, pe măsură ce nivelul lichidului scădea şi se afundă în căptuşeala interioară, din plastic flexibil. Aparatele, criptice şi neobişnuite, tăceau. Sfera se mai balansă puţin, în vreme ce ultimele picături de lichid se scurgeau prin spărtură.

Pentru o clipă, Glogauer deschise ochii, apoi îi închise şi gura i se căscă larg, limba tremură şi bărbatul scoase un geamăt, care se transformă într-un tânguit.

Se auzea pe sine. Vocea Graiurilor, îşi spuse. Limbajul inconştient. Nu putea însă şti ce vorbea.

Corpul îi amorţea şi tremura. Trecerea prin timp nu fusese uşoară şi nici fluidul vâscos nu-l protejase complet, deşi, fără îndoială, îi salvase viaţa. Cu siguranţă, îşi rupsese câteva coaste, întinse cu dificultate braţele şi picioarele şi începu să se târască peste plasticul lunecos spre spărtura din peretele maşinii. Zărea o lumină puternică şi un cer precum oţelul lustruit. Se împinse cu corpul pe jumătate prin spărtură, închizând ochii orbiţi de razele soarelui. Leşină.

1949 după Hristos. Avea nouă ani şi se născuse la doi ani după ce tatăl său ajunsese în Anglia, venind din Austria.

Ceilalţi copii hohoteau în curte. Jocul începuse destul de cinstit şi, oarecum nervos, Karl se alăturase grupului. Acum plângea:

— Lăsaţi mă *jos!* Mervin, te rog, termină!

Îl legară, cu braţele întinse de plasa din sârmă ce împrejmuia locul de joacă. Sub greutatea lui, plasa se curbase şi unul din stâlpi ameninţa să se rupă. Mervyn Williams, băiatul care propusese jocul, începuse să scuture pilonul, smucindu-l violent pe Karl înainte şi

înapoi.

— Opreşte-te!

Văzu că strigătele lui îi încurajau şi-şi încleştă dinţii, amuţind.

Se lăsă după aceea moale, prefăcându-se leşinat; cravatele de şcolari, folosite ca legături, îi tăiau încheieturile mâinilor. Auzea vocile copiilor.

— Ce-i cu el? şopti Molly Turner.

— Face pe nebunu', replică nesigur Williams.

Îl simţi desfăcând legăturile, chinuindu-se cu nodurile. În mod deliberat, se încovoie, apoi căzu în genunchi, julindu-i şi se prăbuşi cu faţa în ţărână.

Pe jumătate convins de propria suferinţă auzea, undeva în depărtare, glasurile îngrijorate.

— Scoală-te, Karl! îl scutură Williams. Termină cu prostiile!

Rămase pe loc, pierzând noţiunea timpului, până auzi pe deasupra murmurului general, vocea domnului Matson:

— Ce i-aţi făcut, Williams?

— Ne jucam de-a Isus, domnule. Karl era Isus. L-am legat de gard. A fost ideea lui, domnule… A fost numai o joacă, domnule…

Karl îşi simţea trupul încordat, dar se străduia să rămână nemişcat, respirând încetişor.

— Nu este un băiat puternic, ca tine, Williams. Trebuia să te fi gândit!

— Îmi pare rău, domnule… N-am vrut… Williams părea că plânge.

Karl se simţi ridicat; triumfa…

Era purtat. Capul şi corpul îl dureau într-atât de tare, încât îi veni greaţă. Nu avea nici o şansă să afle, cu exactitate, unde anume îl dusese maşina timpului dar, întorcând capul, putea vedea, după îmbrăcămintea bărbatului din dreapta sa, că se găsea în Orientul

Mijlociu.

Intenţionase să ajungă în anul 29 e.n., în pustietatea de dincolo de Ierusalim, lângă Bethleem. Oare acum îl duceau la Ierusalim?

Era întins pe o targă confecţionată din piei de animale; putea fi o indicaţie că se afla în trecut. Doi bărbaţi cărau targa pe umeri. Alţii mergeau de ambele părţi. Mirosea a sudoare şi grăsime animală, alături de un iz searbăd pe care nu-l putea identifica. Se îndreptau către un lanţ îndepărtat de dealuri.

Se crispă când unul din purtătorii târgii se împiedică şi durerea dintre coaste spori. Leşină din nou.

Se deşteptă pentru scurt timp, auzind voci, în mod evident, vorbeau un dialect aramaic. Pesemne era noapte, deoarece era foarte întuneric. Nu mai mergeau. Sub el se aflau paie. Era liniştit. Adormi.

> *În vremea aceea a venit Ioan Botezătorul şi propovăduia în pustia Iudeii. El zicea „Pocăiţi-vă căci Împărăţia cerurilor este aproape". Acest Ioan era acela care fusese vestit prin proorocul Isaia, când zice: „Iată glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiţi calea Domnului, neteziţi-I cărările". Ioan purta o haină de păr de cămilă şi la mijloc era încins cu un brâu de piele. El se hrănea cu lăcuste şi miere sălbatică. Locuitorii din Ierusalim, şi din toată Iudeea şi din toate împrejurimile Iordanului, au început să iasă la el şi, mărturisindu-şi păcatele, erau botezaţi de el în râul Iordan.*
>
> *(Matei 3: 1-6)*

Îl spălau. Simţea apa rece pe trupul gol. Izbutiseră să-i scoată costumul de protecţie. Coastele din dreapta îi erau bandajate cu fâşii groase din ţesătură, fixate cu curele de piele.

Se simţea slăbit şi avea febră, dar nu-l mai durea atât de rău.

Se afla într-o locuinţă – sau poate o peşteră; era prea întuneric ca

să poată şti sigur – zăcând pe un maldăr de paie ude. Doi bărbaţi continuau să toarne apă peste el, din ulcioare de lut. Erau încruntaţi, purtau bărbi şi straie de bumbac.

Se întrebă dacă putea formula o propoziţie care să fie înţeleasă de ei. Cunoştea bine aramaica scrisă, totuşi nu era sigur în privinţa anumitor pronunţii, îşi drese glasul.

— Unde… se află… locul… acesta?

Bărbaţii se încruntară, scuturând din capete şi lăsară jos ulcioarele.

— Caut… un… Nazarinean… Isus…

— Nazarinean… Isus… Unul din bărbaţi repetă cuvintele, dar părea că erau lipsite de sens pentru el. Înălţă din umeri.

Cel de-al doilea repetă numai cuvântul Nazarinean, rostindu-l încetişor, de parcă pentru el ar fi avut o semnificaţie specială. Îi adresă câteva vorbe tovarăşului său şi se îndreptă spre ieşire.

Karl Glogauer continuă să încerce să spună ceva care să fie înţeles.

— În… ce… an… a fost… încoronat… împăratul roman?

Îşi dădu seama că era o întrebare confuză. Ştia că Hristos fusese răstignit în cel de-al cincisprezecelea an al domniei lui Tiberius şi de aceea pusese întrebarea. Încercă s-o reformuleze.

— De câţi… ani… domneşte Tiberius?

— Tiberius? se încruntă bărbatul. Glogauer se obişnuise deja cu accentul şi încercă să-l imite.

— Tiberius… Împăratul romanilor… De câţi ani domneşte?

— De câţi? Nu ştiu, clătină din cap bărbatul.

Reuşise, în sfârşit, să se facă înţeles.

— Unde suntem aici? întrebă Glogauer.

— În pustiul de dincolo de Macher. Nu ştii?

Macherul se afla în sud-estul Ierusalimului, de cealaltă parte a Mării Moarte. Fără îndoială, se găsea în trecut, pe vremea domniei

lui Tiberius, deoarece interlocutorul său recunoscuse numele destul de uşor.

Al doilea bărbat se întoarse, aducând cu el un individ uriaş, cu braţe musculoase, acoperite cu păr şi pieptul lat. Într-o mână purta un toiag mare. Părul negru era lung şi cârlionţat, iar barba neagră şi stufoasă îi acoperea jumătatea superioară a pieptului. Avea mişcările unei sălbăticiuni, iar ochii mari şi căprui priveau gânditori spre Glogauer.

Vorbi cu voce groasă, dar prea rapid pentru călătorul temporal. Neînţelegând, fu rândul lui să clatine din cap.

Uriaşul se aşeză lângă el.

— Cine eşti?

Glogauer se gândi. Nu se aşteptase să fie găsit în felul acela. Intenţionase să se deghizeze în negustor sirian, sperând că accentul local avea să fie suficient de diferit pentru a-i explica greşelile de limbaj. Se hotărî să urmeze varianta iniţială.

— Vin din nord, răspunse el.

— Nu din Egipt? întrebă uriaşul, de parcă s-ar fi aşteptat la aşa ceva. Glogauer decise să nu-l contrazică.

— Am venit din Egipt acum doi ani, completă el.

Bărbatul încuviinţă dând din cap, păru satisfăcut.

— Deci eşti un mag din Egipt. Aşa am bănuit şi noi. Te numeşti Isus şi eşti Nazarinean.

— Îl *caut* pe Isus Nazarineanul, zise Glogauer.

— Atunci, cum te cheamă? Interlocutorul său părea dezamăgit.

Glogauer nu-şi putea spune adevăratul nume. Li s-ar fi părut prea straniu. Dintr-un impuls, rosti numele tatălui său.

— Emanuel.

Uriaşul încuviinţă din nou, mulţumit.

— Emanuel…

Cu întârziere, Glogauer îşi dădu seama că alegerea numelui

fusese nefericită, deoarece în ebraică Emanuel însemna „Dumnezeu este cu noi", ceea ce, fără îndoială, avea o semnificaţie mistică pentru cel care întrebase.

Bărbatul se ridică, privind gânditor spre Glogauer.

— Nu mă cunoşti? N-ai auzit de Ioan numit şi Botezătorul?

Glogauer încercă să-şi ascundă surpriza dar, evident, Ioan Botezătorul văzuse că numele îi era familiar. Clătină capul lăţos:

— Văd că ai auzit de mine. Ei, magule, acum trebuie să decid, nu?

— Ce să decizi? întrebă nervos Glogauer.

— Dacă eşti prietenul din profeţii sau ticălosul împotriva căruia ne-a prevenit Adonai. Romanii m-ar da pe mâna duşmanilor mei, pleava lui Irod.

— De ce?

— Ar trebui să ştii, căci eu vorbesc împotriva romanilor care au înrobit Iudeea şi vorbesc împotriva nelegiuirilor lui Irod, şi profeţesc timpul când toţi cei care nu sunt drepţi vor fi nimiciţi, iar pe Pământ va veni iarăşi împărăţia lui Adonai, aşa cum spun bătrânii prooroci. Le spun oamenilor: „Fiţi gata pentru ziua când veţi ridica sabia ca să împliniţi voinţa lui Adonai". Cei nedrepţi ştiu că vor pieri atunci şi vor să mă piardă.

În ciuda intensităţii cuvintelor, tonul lui Ioan era potolit. În purtarea şi înfăţişarea lui nu exista nici urmă de nebunie sau fanatism. Părea mai degrabă un vicar anglican, citind o predică ce-şi pierduse de mult înflăcărarea pentru el.

Karl Glogauer înţelese că esenţa spuselor lui consta în a-i îndemna pe oameni să-i izgonească pe romani şi pe marioneta acestora, Irod şi să instaureze un regim „mai drept". Atribuirea acestui plan lui „Adonai" (unul dintre numele vorbite ale lui Iehova, însemnând Domnul), părea, aşa cum apreciaseră mai mulţi cercetători din secolul douăzeci, un mijloc de a-i conferi profunzime

într-o lume unde politica şi religia, chiar şi în occident, erau strâns şi inevitabil unite, adăugând şi o motivare supranaturală.

Într-adevăr, se gândi Glogauer, era de presupus că Ioan credea că ideea i-a fost trimisă de Dumnezeu, deoarece, de cealaltă parte a Mediteranei, grecii nu încetaseră încă disputa asupra originii ideilor, dacă acestea se năşteau în minţile oamenilor, sau erau trimise acolo de zei. Faptul că Ioan îl acceptase ca mag egiptean, nu-l surprinsese pe Glogauer. Circumstanţele sosirii lui trebuie să fi părut miraculoase şi, în acelaşi timp, acceptabile, mai ales unei secte cum erau esenienii, care practicau auto-mortificarea şi înfometarea, astfel că erau obişnuiţi să aibă năluciri în pustiul fierbinte. Acum nu mai exista nici o îndoială că oamenii aceia erau esenieni nevropaţi, ai căror ritual de spălare – botezul – şi auto-privarea, alături de un misticism aproape paranoic, care îi dusese la inventarea unor limbaje secrete, constituiau o indicaţie sigură asupra condiţiei lor mentale dezechilibrate. Toate acestea erau clare pentru Glogauer, psihiatrul ratat, dar Glogauer omul era sfâşiat de contradicţia dintre raţionalismul extrem şi dorinţa de-a fi convins de misticism.

— Trebuie să mă gândesc, vorbi Ioan, întorcându-se spre intrarea peşterii. Trebuie să mă rog. Voi rămâne aici până când mi se va arăta calea.

Ieşi din peşteră şi se îndepărtă grăbit.

Glogauer se aşeză înapoi pe paiele ude. Fără îndoială, se afla într-o peşteră din calcar, dar atmosfera era surprinzător de umedă. Afară trebuie să fi fost foarte cald. Se simţea moleşit.

Capitolul DOI

Cinci ani în trecut. Aproape două mii în viitor. Tolănit în patul încins, asudat, lângă Monica. Din nou o încercare de a face dragoste

normal se preschimbase în îndeplinirea unor aberaţii mărunte, care păreau că o satisfac mai mult decât orice altceva.

Adevărata împlinire nu sosise încă. Ca de obicei, avea să fie verbală. Ca de obicei, urma să-şi atingă punctul culminant într-o ceartă furioasă.

— Cred că iarăşi o să-mi spui că nu eşti satisfăcut. Luă ţigara aprinsă pe care el i-o întinsese în întuneric.

— Mă simt perfect, îi spuse.

Tăcură un timp, fumând.

În cele din urmă, deşi ştia care avea să fie rezultatul, se trezi vorbind:

— E o ironie, nu-i aşa?

Îi aşteptă replica. Femeia întârzie puţin.

— Ce anume?

— Lucrul ăsta… Îţi petreci toată ziua încercând să-i ajuţi pe nevropaţii sexuali să devină normali. Îţi petreci nopţile făcând ce fac şi ei.

— Nu la aceeaşi scară. Ştii, e o chestiune de proporţii…

— Dacă zici tu.

Întoarse capul şi, în lumina slabă pătrunsă prin fereastră, îi privi chipul. Era o roşcată cu trăsături prelungi, cu vocea calmă, de seducător profesionist, a tuturor lucrătorilor psihanalişti sociali. O voce blândă, chibzuită şi nesinceră. Numai întâmplător, când devenea agitată, glasul începea să-i arate adevăratul caracter. Trăsăturile ei păreau că nu se relaxează niciodată, nici chiar în timpul somnului. Ochii îi erau veşnic prudenţi, mişcările rareori spontane. Îşi controla permanent fiecare milimetru al trupului şi, pesemne că aceasta era cauza pentru care nu se putea bucura în timpul unui act sexual normal.

— Nu-ţi poţi da drumul, este? întrebă el.

— Termină, Karl! Uită-te la tine dacă vrei să vezi un nevropat!

Amândoi erau psihanalişti amatori – ea: lucrător psihanalist social; el: mai mult cititor, un autodidact, deşi, mai demult, urmase un an la universitate, dorind să ajungă psihiatru. Amândoi foloseau, în mod curent, terminologia psihanalistă. Se simţeau mai fericiţi când puteau pune o etichetă.

Se rostogoli pe o parte, întinzându-se după scrumiera de pe noptieră şi-şi surprinse chipul în oglindă. Era un librar evreu, palid, sensibil şi cu toane, cu mintea plină de imagini şi obsesii nesoluţionate şi cu trupul senzual. Întotdeauna era înfrânt în discuţiile cu Monica. Din punct de vedere verbal îl domina. Schimbul acela de cuvinte i se părea deseori mai pervers decât stilul lor de a face dragoste, unde cel puţin rolul lui era masculin. Înţelesese că, în esenţă, era pasiv, masochist, nehotărît. Chiar şi desele sale mânii erau neputincioase. Monica era cu zece ani mai în vârstă decât el, cu zece ani mai cinică. Desigur, ca individ îl întrecea în dinamism; dar ca lucrător psihanalist social întâmpinase la fel de multe eşecuri. Cu timpul, devenea tot mai cinică la exterior, totuşi continuând să spere la câteva succese spectaculoase. Se gândi că necazul provenea din faptul că încercau să facă prea multe. La spovedanie, preoţii suplineau un panaceu: psihiatrii încercau să vindece şi, de cele mai multe ori, nu reuşeau. Oricum, era o încercare îşi spuse, întrebându-se după aceea dacă, la urma urmei, era o virtute.

— M-am privit atent, rosti el.

Monica dormea? Se întoarse. Ochii ei priveau pe fereastră.

— M-am privit atent, repetă Glogauer. Aşa cum a făcut şi Jung. „Cum îi pot ajuta pe oamenii aceia, dacă eu însumi sunt un fugar şi sufăr, poate de acelaşi *morbus sacer* al nevrozei?" Aşa s-a întrebat Jung.

— Bătrânul senzualist. Bătrânul raţionalist al propriului său misticism. Nu-i de mirare că n-ai ajuns psihiatru.

— N-ar fi ajutat la nimic. N-are nici o legătură cu Jung…

— Acum n-o schimba…

— Chiar tu mi-ai spus că simţi la fel – crezi că-i inutil…

— După ce trag din greu o săptămână, am dreptul s-o spun. Dă-mi o ţigară!

Deschise pachetul de pe noptieră, puse două ţigări în gură, le aprinse şi-i întinse una.

În mod detaşat îşi dădea seama că tensiunea sporea. Ca de obicei, discuţia era lipsită de scop. Importantă nu era însă discuţia, ci exprimarea relaţiilor dintre ei. Se întrebă dacă, de fapt, şi asta era ceva important.

— Nu spui adevărul. Vedea că nu se mai putea opri; ducea ritualul până la capăt.

— Spun purul adevăr. Nu sunt silită să-mi abandonez munca. Nu vreau să fiu o ratată…

— Ratată? Eşti mai melodramatică decât mine.

— Eşti prea sincer, Karl. Încearcă să scapi de tine însuţi….

— Monica, dacă aş fi în locul tău aş renunţa. N-ai mai multă înclinare spre meseria asta decât am avut eu.

— Eşti mizer, înălţă din umeri femeia.

— Nu sunt gelos pe tine, dacă la asta te gândeşti. N-o să înţelegi niciodată ce caut.

Femeia râse, oarecum artificial.

— Omul modern în căutarea unui suflet, nu? Eu aş zice omul modern în căutarea unei cârje. Poţi s-o iei cum vrei.

— Noi distrugem miturile care fac lumea să meargă.

— Şi acum o să zici: „Şi ce punem în locul lor?" Eşti desuet şi naiv, Karl. Nu priveşti nimic în mod raţional – nici măcar pe tine.

— Şi ce dacă? Spui că mitul nu-i important.

— Importantă este realitatea care-l creează.

— Jung ştia că şi mitul poate crea realitatea.

— Ceea ce dovedeşte că era un moş idiot, îşi întinse picioarele. Le atinse pe ale femeii şi tresări. Se scărpină în cap. Monica stătea întinsă, fumând, dar zâmbea.

— Haide, rosti ea. Hai să facem ceva în legătură cu Hristos,

Nu răspunse. Ea îl întinse chiştocul ţigării şi bărbatul îl puse în scrumieră. Privi ceasul. Era două dimineaţa.

— De ce o *facem?*

— Pentru că trebuie. Îl cuprinse cu braţul pe după gât şi-i trase capul spre sânii ei. Ce altceva putem face?

Mai devreme sau mai târziu, noi, protestanţii, va trebui să răspundem întrebării: Trebuie să înţelegem „imitarea lui Hristos" în sensul de a-i copia viaţa şi, dacă pot spune aşa, maimuţări stigmatul; sau în sensul mai profund trebuie să ne trăim propriile noastre vieţi cu tot atâta sinceritate cum şi-a trăit-o el, în toate implicaţiile ei? Nu este uşor să trăieşti o viaţă modelată după cea a lui Hristos, dar este incomparabil mai greu să-ţi trăieşti propria viaţă cu credinţa cu care a făcut-o Hristos. Oricine ar fi încercat aşa ceva ar fi greşit judecat, batjocorit, torturat şi răstignit… Nevroza este disocierea personalităţii.

(Jung: Omul modern
în căutarea unui suflet)

Timp de o lună, Ioan Botezătorul fusese plecat şi Glogauer trăise cu eseniţii, lucru ce i se păruse surprinzător de uşor, pe măsură ca i se tămăduiau coastele. Aşezarea eseniţilor era constituită din case fără etaj, construite din calcar şi cărămizi de lut, şi peşterile de pe ambii versanţi ai văii înguste. Esenienii împărţeau toate bunurile în colectiv, iar unii aveau şi neveste, deşi cei mai mulţi duceau o viaţă de asceţi. De asemenea, erau pacifişti, refuzând

să construiască sau să deţină arme; totuşi, secta îl tolera pe războinicul Botezător. Poate că ura împotriva romanilor le depăşea principiile. Poate că nu erau siguri de intenţiile lui Ioan. Oricare ar fi fost motivul, nu încăpea nici o îndoială că Ioan Botazătorul le era conducător.

Viaţa esenienilor se compunea din îmbăiatul ritual de trei ori pe zi, din rugăciune şi muncă. Munca nu era grea. Câteodată, Glogauer dirija un plug împins de alţi doi membri ai sectei; alteori păzea caprele care păşteau pe dealuri. Era o existenţă liniştită şi ordonată, încât până şi aspectele nesănătoase deveniseră o chestiune de rutină pe care nici nu le mai băga în seamă.

Păzind caprele, zăcea tolănit pe vârful vreunui deal, privind peste pustietatea care nu era un deşert, ci teren stâncos, unde animalele, precum oile şi caprele, puteau găsi totuşi suficientă hrană. Din loc în loc, stâncile erau intercalate cu tufişuri pitice, iar câţiva arbuşti creşteau pe malurile râului care, fără îndoială, se vărsa în Marea Moartă. Terenul era accidentat. Din depărtare, avea aspectul unul lac zbuciumat, îngheţat, de culoare galben-cafenie. Dincolo de Marea Moartă se afla Ierusalimul. În mod sigur, Hristos nu intrase încă în oraş. Mai înainte trebuia să moară Ioan Botezătorul.

Traiul esenienilor era destul de confortabil, în ciuda simplităţii sale. Îi dăduseră un strai din piele de capră şi un toiag şi, exceptând faptul că era păzit zi şi noapte, părea să fi fost acceptat ca un fel de membru mirean al sectei.

Uneori îl întrebau despre căruţa lui – maşina timpului, pe care intenţionau s-o aducă din pustiu – şi el le spunea că venise din Egipt în Siria, apoi aici. Acceptau miracolul cu calm. Aşa cum bănuise, erau obişnuiţi cu minunile.

Esenienii văzuseră lucruri mai stranii decât maşina lui. Văzuseră oameni mergând pe apă şi îngeri coborînd din ceruri;

auziseră vocea Domnului şi a arhanghelilor Lui, precum şi glasul ispititor al satanei şi uneltelor sale. Scriseseră toate acestea pe sulurile lor de pergament. Erau doar simple însemnări asupra faptelor supranaturale, deoarece aveau şi alte pergamente, pe care consemnau întâmplările de zi cu zi, precum şi veştile aduse de călători.

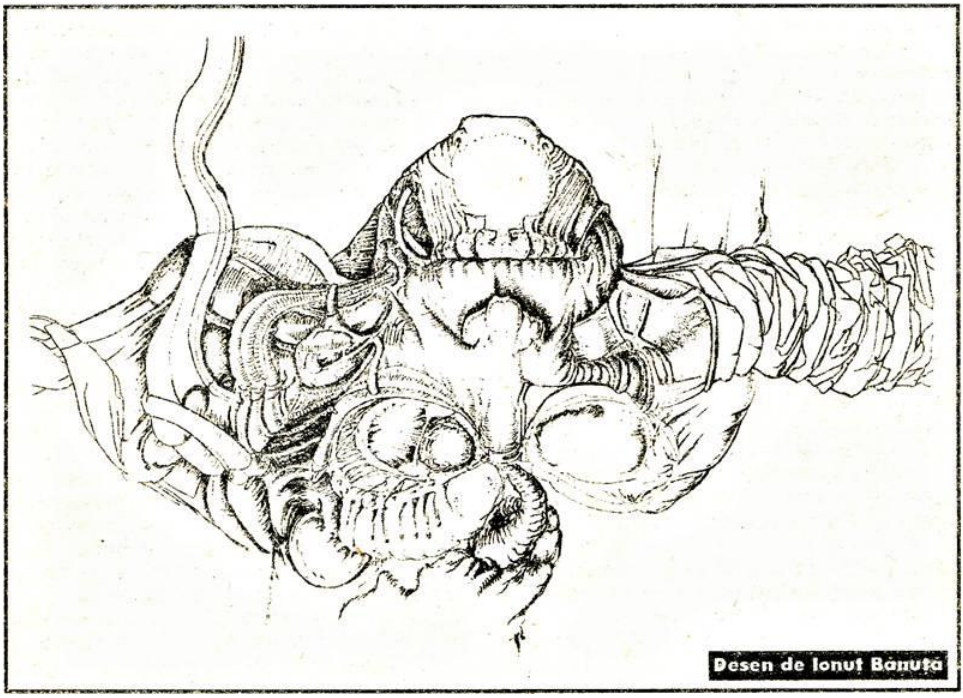

Trăiau permanent în prezenţa lui Dumnezeu, îi vorbeau şi Dumnezeu le răspundea, atunci când îşi mortificaseră îndeajuns carnea, flămânziseră destul şi-şi cântaseră rugăciunile sub soarele arzător al Iudeei.

Karl Glogauer îşi lăsă barba şi părul să-i crească. Îşi chinui trupul, se înfometă şi cântă Invocaţiile alături de sectanţi. Însă rareori auzi vocea Domnului şi numai o dată i se păru că vede un

arhanghel cu aripi de foc.

În ciuda dorinţei sale de a încerca halucinaţiile esenienilor, Glogauer era dezamăgit, totuşi surprins că se simţea atât de bine, considerând toate dificultăţile auto-impuse, precum şi faptul că se simţea destins în compania unor bărbaţi şi femei care erau, neîndoios, bolnavi. Poate din pricină că nebunia lor nu se deosebea prea mult de a lui, după un timp renunţă să-şi mai pună întrebări.

Ioan Botezătorul se întoarse într-o seară, coborând de pe dealuri, urmat de aproape douăzeci dintre discipolii lui cei mai apropiaţi. Glogauer îl zări pe când se pregătea să ducă turma de capre în peşteră. Îi aşteptă şi se apropie. Faţa Botezătorului era încruntată, dar expresia i se îmblânzi când îl văzu pe Glogauer. Zâmbi şi-l prinse de antebraţ, după obiceiul roman.

— Ei bine, Emanuel, eşti prietenul nostru, aşa cum bănuisem de la început. Trimis de Adonai, ca să ne ajuţi să-i îndeplinim voinţa. Mâine mă vei boteza, pentru a arăta tuturor că El este cu noi.

Glogauer era obosit. Mâncase foarte puţin şi-şi petrecuse ziua în soare, păzind caprele. Căscă, neştiind ce să răspundă. Oricum, era uşurat. Ioan fusese în Ierusalim, încercând să afle dacă îl trimiseseră romanii ca spion. Acum Botezătorul părea convins şi avea încredere în el.

Totuşi, era îngrijorat de credinţa lui Ioan în puterile sale.

— Ioan, începu el, nu sunt profet…

Chipul uriaşului se întunecă pentru o clipă, apoi râse stângaci.

— Nu mai spune nimic. Deseară mănânci cu mine. Am lăcuste şi miere sălbatică.

Glogauer nu mâncase încă bucatele acelea, care reprezentau hrana călătorilor ce nu-şi transportau provizii, ci trăiau din ceea ce găseau pe drum. Unii le priveau ca pe nişte delicatese.

Le gustă mai târziu, în locuinţa lui Ioan. Casa avea numai două încăperi. Una pentru servit masa şi cealaltă pentru odihnă. Mierea şi lăcustele erau prea dulci pentru gustul său, dar reprezentau o variaţie binevenită după orz şi carnea de capră.

Stătea cu picioarele încrucişate în faţa lui Ioan Botezătorul, care mânca satisfăcut. Venise noaptea. De afară se auzeau murmure înăbuşite, precum şi gemetele şi strigătele celor ce se rugau.

Glogauer cufundă încă o lăcustă în vasul cu miere, aflat între ei.

— Vrei să conduci oamenii din Iudeea la revolta împotriva romanilor? întrebă el.

Botezătorul păru deranjat de întrebarea directă. Era prima de felul acesta din partea lui Glogauer.

— Dacă asta va fi voinţa lui Adonai, rosti el aplecându-se peste masă.

— Romanii ştiu?

— Nu ştiu asta, Emanuel, dar fără îndoială, incestuosul Irod le-a spus că am vorbit împotriva celor nedrepţi.

— Totuşi, romanii nu te arestează.

— Pilat nu îndrăzneşte – după jalba trimisă împăratului Tiberius.

— Ce jalbă?

— Cea semnată de Irod şi farisei, când procuratorul Pilat a pus scuturi cu inscripţii în palatul din Ierusalim şi a căutat să pătrundă în Templu. Tiberius l-a dojenit pe Pilat şi, de atunci, deşi continuă să-i urască pe evrei, procuratorul e mult mai prudent în relaţiile cu noi.

— Spune-mi, Ioan, ştii de câtă vreme domneşte Tiberius la Roma? Până atunci nu mai avusese şansa să pună întrebarea aceea.

— De paisprezece ani.

Era anul 28 d. Hr., cu mai puţin de un an înainte de răstignire, iar maşina timpului era zdrobită.

Acum, Ioan Botezătorul plănuia o răscoală armată împotriva ocupanţilor romani şi, dacă Evangheliile relatau adevărul, avea să fie, în curând, decapitat de către Irod. În mod sigur, în perioada aceea nu avusese loc nici o rebeliune importantă. Chiar şi cei care pretindeau că intrarea lui Isus şi a ucenicilor săi în Ierusalim şi ocuparea Templului erau, în realitate, acţiuni ale răsculaţilor înarmaţi, nu găsiseră documente care să afirme că Ioan condusese o răzmeriţă similară.

Glogauer ajunsese să-l îndrăgească pe Botezător. Era un revoluţionar dur, care plănuia de ani de zile revolta împotriva romanilor şi, cu încetul, strânsese destui adepţi ca să izbândească. Îi amintea lui Glogauer de conducătorii Rezistenţei din cel de-al doilea război mondial. Le semăna prin asprime şi înţelegere a realităţii propriei situaţii. Ştia că avea să aibă o singură şansă de a zdrobi cohortele din ţară. Dacă răscoala se prelungea, Roma ar fi avut timp să trimită trupe în Ierusalim.

— Când crezi că Adonai îi va distruge pe cei nedrepţi, prin intermediul tău? întrebă cu tact Glogauer.

Ioan îl privi amuzat şi zâmbi.

— Paştele evreiesc este o vreme în care poporul este agitat şi-i dispreţuieşte cel mai mult pe străini, răspunse el.

— Când este următorul Paşte?

— Mai sunt multe luni până atunci.

— Cum te-aş putea ajuta?

— Tu eşti un mag…

— Nu pot face miracole.

Ioan îşi şterse mierea de pe barbă.

— Nu pot crede asta, Emanuel. Felul în care ai apărut a fost miraculos, Esenienii n-au ştiut dacă eşti un diavol sau trimisul lui Adonai.

— Nu sunt nici una, nici alta!

— De ce mă amăgeşti, Emanuel? Ştiu că eşti trimisul lui Adonai. Tu eşti semnul aşteptat de esenieni. Se apropie timpul. În curând împărăţia cerurilor va coborî pe pământ. Vino cu mine. Spune-le oamenilor că prin tine vorbeşte glasul lui Adonai. Fă minuni!

— Puterea ta slăbeşte, aşa-i? îl privi Glogauer pătrunzător pe Ioan. Ai nevoie de mine pentru a reînvia speranţele rebelilor?

— Vorbeşti ca un roman, fără ocol! Botezătorul se ridică furios. În mod evident, aidoma esenienilor cu care trăia, prefera conversaţiile mai puţin directe. Glogauer îşi dădu seama că exista un motiv. Ioan şi oamenii săi se temeau de trădare. Chiar şi însemnările lor erau parţial cifrate, cu un cuvânt sau o frază aparent inocentă, având cu totul alt sens.

— Iartă-mă, Ioan. Spune-mi însă dacă am dreptate, rosti încet Glogauer.

— Nu eşti un mag ivit din văzduh cu căruţa aceea? Botezătorul înălţă din umeri. Oamenii mei te-au văzut! Au văzut lucrul acela strălucitor căpătând formă, spărgându-se şi lăsându-te să ieşi. Asta nu este magie? Straiele ce le purtai – erau oare pământeşti? Talismanele din căruţă – nu vorbeau de puteri necunoscute? Profetul a spus că din Egipt va veni un mag şi se va numi Emanuel. Aşa stă scris în Cartea lui Mica! Lucrurile acestea nu sunt adevărate?

— Cele mai multe, da. Dar se pot explica… Se întrerupse, căutând un sinonim pentru „raţional” Sunt un om obişnuit, ca şi tine. N-am puteri miraculoasei. Sunt un simplu om!

— Refuzi să ne ajuţi? se întunecă Ioan.

— Sunt recunoscător, ţie şi esenienilor. Cu siguranţă, mi-aţi salvat viaţa. Dacă mi-aş putea plăti datoria…

Botezătorul încuviinţă din cap.

— Poţi, Emanuel.

— Cum?

— Fii magul de care am nevoie. Lasă-mă să te arăt tuturor celor care au devenit nerăbdători şi-şi întorc chipurile de la voinţa lui Adonai. Lasă-mă să le spun cum ni te-ai arătat. Apoi vei spune că aceasta este voinţa lui Adonai şi că ei trebuie să fie gata s-o împlinească.

Ioan îl privi intens.

— Vrei, Emanuel?

— De dragul tău, Ioan. La rândul meu, te rog să trimiţi oameni să aducă aici, cât mai repede cu putinţă, căruţa. Vreau să văd dacă mai poate fi reparată.

— Bine.

Glogauer se simţi bine dispus. Începu să râdă. Botezătorul îl privi surprins, apoi i se alătură.

Glogauer continua să râdă. Istoria nu avea să menţioneze, dar, el împreună cu Ioan Botezătorul, urmau să aştearnă calea lui Hristos.

Hristos nu se născuse încă. Poate că Glogauer o ştia cu un an înainte de răstignire.

> *Şi Cuvântul s-a făcut trup şi a locuit printre noi, plin de har şi de adevăr. Şi noi am privit slava lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl. Ioan a mărturisit despre El, când a strigat: „El este Acela despre care ziceam eu: „Cel ce vine după mine este înaintea mea, pentru că era înainte de mine.”.”*
>
> *(Ioan 1:14 – 15!*

Chiar de la prima întâlnire cu Monica, avuseseră discuţii contradictorii. Pe atunci, tatăl lui mai trăia şi nu-i dăduse încă bani să cumpere Librăria Ocultă de pe bulevardul Russell, vizavi de British Museum. Avusese tot felul de slujbe temporare şi era veşnic

prost dispus. În momentul acela, Monica i se părea de mare ajutor, o călăuză prin întunericul mental ce-l înconjura. Amândoi locuiau aproape de parcul Holland şi mergeau acolo să se plimbe, aproape în fiecare duminică din vara anului 1982. La douăzeci şi doi de ani, el era deja obsedat de ramura stranie a misticismului creştin al lui Jung. Femeia îl dispreţuia pe Jung şi începuse să-i denigreze toate ideile. Nu-l convinsese niciodată, dar după un timp izbutise să-l zăpăcească. Aveau să treacă alte şase luni, până când să facă dragoste.

Era neplăcut de cald.

Stăteau în umbra cofetăriei, urmărind de la distanţă un meci de crichet. Aşezaţi pe iarbă lângă ei, două fete şi un băiat beau suc de portocale din pahare de plastic. Una dintre fete ţinea în poală o chitară şi, după ce lăsă jos paharul, începu să cânte cu voce înaltă, melodioasă. Glogauer încercă să asculte cuvintele cântecului. Student fiind, îi plăcuse muzica folk tradiţională.

— Creştinismul este mort, rosti Monica, sorbindu-şi ceaiul. Religia moare. Dumnezeu a fost ucis în 1945.

— Poate urma o înviere, zise el.

— Să sperăm că nu. Religia a fost creaţia fricii. Cunoaşterea distrage frica. Fără frică, religia nu poate supravieţui.

— Crezi că nu mai există frică în ziua de astăzi?

— Nu-i acelaşi lucru, Karl.

— Nu te-ai gândit niciodată la *ideea* de Hristos? întrebă el, schimbând vorba. Ce înseamnă ea pentru creştini?

— Tot atât cât ideea de tractor pentru marxişti.

— Dar ce-a fost mai întâi? Ideea sau realitatea lui Hristos?

— Dacă ţii neapărat, înălţă din umeri femeia, Isus a fost un agitator evreu, care a organizat o răscoală împotriva romanilor. A fost prins şi răstignit pentru faptele lui. Asta este tot ceea ce ştim şi

tot ce trebuie să ştim.

— O mare religie n-ar fi putut începe atât de simplu…

— Când oamenii au nevoie de o mare religie o pot face din cele mai improbabile începuturi.

— Părerea mea, Monica, spuse el gesticulând, este că ideea a precedat *realitatea* lui Hristos.

— Karl, n-o mai ţine într-una! Realitatea lui *Isus* precede ideea de *Hristos.*

Un cuplu trecu pe lângă ei, privindu-i cum se ceartă.

Monica îi observă şi tăcu. Se ridică în picioare, dar când el o urmă, clătină din cap:

— Merg acasă, Karl. Rămâi. O să te caut peste câteva zile.

O privi mergând pe aleea largă, spre intrarea parcului.

A doua zi, când se întoarse de la slujbă, găsi o scrisoare. O scrisese, pesemne, după ce se despărţiseră şi o expediase în aceeaşi zi.

Dragă Karl,

Conversaţia nu pare a avea efect asupra ta, ştii şi tu asta. Este ca şi cum asculţi tonul vocii, ritmul cuvintelor, fără să auzi, de fapt, ceea ce se încearcă să se comunice. Într-un fel, eşti aidoma unui animal sensibil care nu poate înţelege ce i se spune, dar îşi dă seama dacă vorbitorul este vesel sau mânios. De aceea m-am hotărât să-ţi scriu, ca să-ţi pot transmite ideile mele. Când discutăm împreună, reacţionezi mult prea emoţional.

Faci greşeala de a considera că dezvoltarea creştinismului s-a petrecut în câţiva ani, între moartea lui Isus şi momentul scrierii Evangheliilor. Dar creştinismul nu era nou. Doar denumirea lui. Creştinismul constituia numai o etapă în întâlnirea şi încrucişarea fertilă dintre logica occidentală şi misticismul oriental. Priveşte cum s-a modificat religia însăşi de-a lungul veacurilor, reinterpretându-se pentru a rezista vremurilor în

permanentă transformare. Creştinismul nu este decât o nouă denumire a unui conglomerat de mituri şi filozofii străvechi. Evangheliile nu fac altceva decât să repovestească mitul solar, însăilând câteva din ideile grecilor şi romanilor. Încă din secolul al doilea, învăţaţii evrei arătau caracterul lui eterogen! Ei demonstrau similitudinile evidente între diversele mituri solare şi mitul lui Hristos. Miracolele n-au avut loc; au fost inventate mai târziu, fiind împrumutate de ici şi de colo.

Îţi aminteşti de bătrânii victorieni care obişnuiau să spună că Platon era, de fapt, creştin, deoarece anticipase gândirea creştină? Gândirea creştină! Creştinismul era un vehicul pentru circulaţia ideilor, cu secole înainte de Hristos. Marc Aureliu a fost creştin? El scria în tradiţia filozofiei occidentale. De aceea creştinismul a prins în Europa şi nu în Orient! Cu prejudecăţile tale ar fi trebuit să fii teolog, nu psihiatru. Lucru valabil şi pentru prietenul tău, Jung.

Caută să-ţi limpezeşti capul de nonsensurile astea morbide şi-o să faci o treabă mult mai bună.

Monica

Mototoli scrisoarea şi o azvârli. Mai târziu, spre seară, fu tentat s-o recitească, dar rezistă.

Capitolul TREI

Ioan stătea în râu, scufundat până la piept, cei mai mulţi esenieni îl priveau de pe maluri. Glogauer se uită la ei.

— Nu pot, Ioan. Nu eu trebuie s-o fac.

— Trebuie, murmură Botezătorul.

Intrând în apă, Glogauer se înfioră. Se simţea ameţit. Rămase locului, incapabil să se mişte.

Piciorul îi alunecă pe bolovanii de pe fundul albiei şi Ioan se

întinse, îl apucă de braţ şi-l trase spre el.

Pe cerul senin, soarele se afla la zenit, lovindu-le creştetele neacoperite.

— Emanuel! strigă brusc Ioan. Spiritul lui Adonai este în tine!

Glogauer nu putea deschide gura. Scutură încet din cap. Îl durea şi abia putea să vadă. De la sosirea aici, acesta era primul atac de migrenă. Voia să vomite. Glasul lui Ioan suna îndepărtat.

Se clătină.

Pe când cădea spre Botezător, peisajul din jurul lui tremură. Îl simţi pe Ioan prinzându-l şi se auzi spunând disperat:

— Botează-mă, Ioan!

După aceea simţi apă în gură şi în gâtlej şi tuşi.

Vocea lui Ioan striga ceva. Cuvintele primeau răspuns de la oamenii de pe maluri. Vâjâitul din urechile lui crescu, schimbându-şi tonalitatea. Se zvârcoli în apă, apoi se simţi ridicat în picioare.

Esenienii se legănau toţi o dată, cu feţele ridicate spre soarele arzător.

Glogauer începu să vomite în apă, împleticindu-se, în vreme ce mâinile lui Ioan îl strângeau dureros, conducându-l către mal.

Un murmur aparte, sincopat, venea dinspre esenienii care se legănau; vocile se înălţau la aplecarea într-o parte şi coborau când se înclinau în partea opusă.

Când Ioan îi dădu drumul, Glogauer îşi acoperi urechile. Continua să vomite, însă acum era golit şi se simţea mai rău.

Începu să se îndepărteze, menţinându-şi cu greu echilibrul, alergând cu urechile tot acoperite: alergând peste terenul stâncos; fugind, în vreme ce soarele ardea pe cer şi sângele îi pulsa în ţeastă; fugind cât mai departe.

Dar Ioan căuta să-L oprească. „Eu", zicea el. „am trebuinţă să fiu botezat de Tine, şi Tu vii la mine?" Isus a răspuns şi a zis: „Lasă-Mă acum, căci aşa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit." Atunci Ioan L-a lăsat. De îndată ce a fost botezat Isus a ieşit afară din apă. Şi în clipa aceea cerurile s-au deschis şi a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorîndu-Se în chip de porumbel şi venind peste El. Şi din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea."

(Matei 3:14 – 17)

Avea cincisprezece ani şi se descurca bine la şcoală. Citise în ziare despre bandele de Teddy Boys ce bântuiau sudul Londrei, dar tinerii ciudaţi pe care-i zărise îmbrăcaţi în haine de modă Edward nu păreau periculoşi, ba chiar destul de prostănaci.

Fusese la film, în Brixton Hill şi hotărîse să meargă pe jos până acasă, în Streatham, deoarece irosise banii de autobuz cumpărând îngheţată. Ieşiră în acelaşi timp de la cinematograf, dar nu-i observase pe când îl urmăreau coborând strada.

Apoi, brusc, îl înconjurară, Băieţi palizi, cu feţe rele, cei mai mulţi mai mari decât el, cu un an sau doi. Îşi dădu seama că pe doi dintre ei îi cunoştea din vedere. Învăţau la liceul de pe aceeaşi stradă cu şcoala lui şi terenul de fotbal era comun.

— Bună, rosti încet.

— Bună, băieţaş, spuse cel mai mare dintre Teddy Boy. Mesteca gumă, stătea cu un picior îndoit şi rânjea: Unde mergi?

— Acasă.

— Acaaasă, făcu băiatul, imitându-i accentul. Şi ce faci acaaasă?

— Mă culc. Karl încercă să iasă din cerc, dar nu-l lăsară. Îl împinseră cu spatele în uşa unei prăvălii. Înapoia lor, pe bulevard, maşinile goneau. Trotuarul era puternic luminat de lămpi şi de neonul vitrinelor. Câţiva oameni trecură fără să se oprească. Karl

începu să simtă teama.

— N-ai lecţii de făcut, băieţaş? vorbi băiatul de lângă şef. Era roşcat, cu pistrui şi ochi gri, oţelii.

— Vrei să te baţi cu unul din noi? îl întrebă altul. Era unul dintre cei pe care-i cunoştea.

— Nu. Nu mă bat. Lăsaţi-mă!

— Ţi-e frică, băieţaş? rânji şeful. Trase ostentativ de guma din gură, apoi o introduse la loc. Reîncepu să mestece.

— Nu. De ce să vreau să mă bat cu voi?

— Vrei să zici că eşti mai bun decât noi, băieţaş?

— Nu. Începuse să tremure. Îi podideau lacrimile. Sigur că nu.

— Sigur că nu, băieţaş…

Păşi din nou înainte, dar fu împins la loc.

— Tu eşti tipu' cu nume de neamţ, este? rosti celălalt băiat pe care-l ştia. Alo-gaură sau aşa ceva…

— Glogauer. Lăsaţi-mă să plec!

— Mămiţicii tale nu-i place să te întorci târziu?

— E mai mult un nume jidănesc, decât de neamţ.

— Eşti jidan, băieţaş?

— Arată a jidan…

— Eşti jidan, băieţaş?

— Eşti evreu, băieţaş?

— Eşti jidan, băieţaş?

— Tăceţi! zbieră Karl. Se aruncă înspre ei. Unul îl lovi în stomac. Icni de durere. Un altul îl împinse şi se clătină.

Pe trotuar, oamenii mergeau grăbiţi. Priveau spre ei în trecere. Un bărbat se opri, dar nevastă-sa îl trase:

— Nişte copii care se joacă, zise ea.

— Daţi-i pantalonii jos, sugeră un băiat, râzând. Aşa ne putem convinge.

Karl îi împinse şi, de data aceasta, nu-i opuseră rezistenţă.

Începu să alerge.

— Prindeţi-l, auzi un glas.

Fugi mai departe.

Începură să-l urmărească, râzând.

Nu-l ajunseră, până când intră pe strada lui. Alergă prin gangul întunecos şi deschise uşa din spate a casei. În bucătărie era maică-sa vitregă.

— Ce-i cu tine? întrebă ea.

Era o femeie înaltă, subţire, nervoasă şi isterică. Părul negru era nepieptănat.

Intră în sufragerie trecând pe lângă ea.

— Ce-i, Karl? strigă femeia cu o voce ascuţită.

— Nimic, răspunse el.

Nu dorea o scenă.

Când se trezi, era frig. Zorile erau cenuşii şi, de jur împrejur, nu se zărea decât pământ sterp. Nu-şi amintea prea multe din ziua anterioară, doar că alergase multă vreme.

Pe straie i se depusese rouă. Îşi umezi buzele şi-şi frecă pielea de pe faţă. Ca întotdeauna după o criză de migrenă, se simţea slăbit şi complet stors. Privindu-şi corpul dezgolit, constată cât de mult slăbise. Desigur, cauza era viaţa printre esenieni.

Se întrebă de ce se speriase atât de rău când Ioan îl rugase să-l boteze. Fusese doar onestitate – ceva din el, opunându-se înşelării esenienilor în faţa unui fals profet? Era greu de ştiut.

Îşi desfăşură pielea de capră de pe şolduri şi-o strânse mai puternic deasupra coapsei stângi. Se gândi că ar fi trebuit să încerce să revină în tabără, să-l găsească pe Ioan şi să se explice, să vadă dacă nu se mai putea îndrepta ceva.

În tabără se afla şi maşina timpului. O târâseră până acolo folosind numai funii împletite din piele.

Dacă putea găsi un fierar bun, sau alt meşteşugar în metal, exista o şansă s-o poată repara. Călătoria înapoi ar fi fost însă periculoasă.

Se întrebă ce ar fi fost mai bine, să se întoarcă în viitor sau să încerce deplasarea până la o dată mai apropiată răstignirii? Nu călătorise prin timp ca să asiste, în mod special, la răstignire, ci ca să se pătrundă de starea din Ierusalim în timpul sărbătorii Paştelui, când Isus intrase în oraş. Monica afirma că Isus bântuise Ierusalimul cu o bandă înarmată. Spusese că toate documentele indicau acest lucru. Toate documentele de acelaşi fel indicau asta, dar nu le putea accepta. Trebuia să fie mai mult decât atât, era convins! Dacă l-ar fi putut întâlni pe Isus! Se părea că Ioan nu auzise niciodată de el, deşi îi spusese lui Glogauer despre o profeţie care anunţa că Mesia va fi un Nazarinean. Existau multe profeţii şi multe dintre ele se contraziceau.

Începu să meargă în direcţia aproximativă a taberei esenite. Nu putuse rătăci prea departe, în curând avea să recunoască dealurile unde îşi aveau peşterile.

Era extrem de cald şi pământul devenise arid. Aerul îi tremura în faţa ochilor. Senzaţia de epuizare, cu care se trezise, sporea. Gura îi era uscată, iar picioarele slăbite. Era flămând şi nu avea ce mânca. Nu se zărea nici urmă a dealurilor ce-i adăposteau pe esenieni.

La trei kilometri, spre sud, se înălţa un deal izolat. Hotărî să meargă într-acolo. Din vârful lui ar fi putut să-şi dea seama unde se găsea, poate chiar să vadă vreo aşezare unde putea căpăta de mâncare.

Sub picioarele sale pământul nisipos se transforma în praf. Câţiva arbuşti piperniciţi şi nişte stânci îl răniră.

Era zgâriat şi sângera când, străbătut de fiori de durere, începu să urce panta dealului.

Drumul spre vârf (mult mai lung decât crezuse la început) era

epuizant. Luneca pe grohotiş, căzând cu faţa în jos, şi-şi întindea disperat mâinile şi picioarele pentru a opri alunecarea, agăţându-se de tufele de iarbă sau lichenii ce creşteau ici şi colo, îmbrăţişând câte o stâncă mai mare, acolo unde putea, odihnindu-se des, cu mintea şi trupul amorţite de durere şi oboseală.

Asuda sub razele soarelui. Praful se lipea de transpiraţie, murdărindu-i corpul pe jumătate gol.

În jurul lui se întindea pustiul, cerul contopindu-se cu pământul, stâncile galbene cu norii albi. Nimic nu părea fix.

Ajunse în vârf şi se prăbuşi gâfâind. Totul devenise ireal.

Auzi glasul Monicăi şi, pentru o clipă, i se păru că o întrezăreşte cu coada ochiului.

Nu fi melodramatic, Karl…

Rostise asta de multe ori. Acum răspunse propria lui voce.

Monica, eu nu aparţin acestui timp. N-am ce căuta într-o eră a raţiunii. Va sfârşi prin a mă ucide.

Vină, teamă şi propriul tău masochism, răspunse glasul ei. Ai fi putut deveni un psihiatru strălucit, dar te-ai afundat într-atât în nevrozele tale…

— Taci!

Se rostogoli pe spate. Soarele îi ardea corpul rănit.

— Taci!

Întregul sindrom creştin, Karl. Fără îndoială, data viitoare vei deveni un convertit catolic. Unde ţi-e tăria intelectului?

— Taci! Pleacă, Monica!

Frica îţi plăsmuieşte gândurile. Nu-ţi cauţi un suflet, nu cauţi nici măcar un sens al vieţii. Cauţi confortul.

— Lasă-mă în pace, Monica!

Îşi acoperi urechile cu palmele murdare. Părul şi barba îi erau năclăite de praf. Sângele i se uscase pe zgârieturile ce-i brăzdau tot trupul. Deasupra, soarele părea că pulsează la unison cu bătăile

inimii.

Te prăbuşeşti, Karl, nu-ţi dai seama? Te afunzi. Trezeşte-te la realitate. Nu eşti complet incapabil să gândeşti raţional…

— Monica! Taci!

Vocea lui era aspră şi răguşită. Deasupra se roteau câţiva corbi. Îi auzi strigându-l cu glasuri asemănătoare cu al său.

Dumnezeu a murit în 1945…

— Nu e 1945… e 28 d. Hr. Dumnezeu trăieşte!

Cum poate să te cucerească o religie evident sincretică, cum sunt creştinismul, iudaismul rabinic, etica stoică, misterele greceşti, ritualurile orientale…

— N-are a face!

Nu în starea ta actuală.

— Am nevoie de Dumnezeu!

Asta te arde, nu-i aşa? În regulă, Karl, croieşte-ţi propriile cârje. Gândeşte-te ce-ai fi putut deveni dacă te-ai fi adunat laolaltă…

Glogauer îşi ridică trupul vlăguit în picioare, stătu pe vârful dealului şi răcni.

Surprinşi, corbii dădură un ocol şi se îndepărtară.

Cerul se întuneca.

Atunci Isus o fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul. Acolo a postit patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi; la urmă a flămânzit.

(Matei 4: 1 – 2)

Capitolul PATRU

Nebunul intră în oraş, împleticindu-se. Picioarele lui stârneau

praful, învolburându-l, iar câinii lătrau în jurul său, în timp ce mergea, mecanic, cu capul răsucit în sus, către soare, cu braţele bălăbănindu-se, mişcând din buze.

Pentru cei din oraş, cuvintele lui nu exprimau un grai cunoscut; le pronunţa însă cu atâta intensitate şi convingere, încât Dumnezeu însuşi putea folosi făptura aceea descărnată şi dezbrăcată drept purtător de cuvânt.

Toţi se întrebau de unde venise nebunul.

Oraşul cel alb era alcătuit din case cu unul sau două caturi, construite din piatră sau cărămizi de lut, dispuse în jurul unei pieţe, cu o sinagogă veche şi simplă, locul unde se adunau şi pălăvrăgeau bătrânii în veşminte întunecate. Oraşul era prosper şi curat, îmbogăţindu-se de pe urma comerţului roman. Pe străzi, se aflau doar unul sau doi cerşetori, iar aceştia erau bine hrăniţi. Străzile urmau panta dealului pe care fusese ridicată aşezarea. Erau străzi şerpuitoare, umbroase şi liniştite, ca toate ulițele din provincie. Peste tot în aer se simțea mireasma buştenilor proaspăt retezaţi şi răsunau zgomotele tâmplarilor, deoarece oraşul era vestit pentru dulgherii săi. Era aşezat la marginea câmpiei Jezreel, lângă drumul comercial dintre Damasc şi Egipt şi din el plecau într-una căruţe, încărcate cu produsul muncii meşteşugarilor. Oraşul se numea Nazaret.

Nebunul îl găsise, întrebând fiecare călător întâlnit. Trecuse prin alte oraşe – Filadelfia, Gherasa, Pela şi Skitopolis, urmând drumurile romane – punând aceeaşi întrebare, cu accentul său străin:

„Unde este Nazaret?".

Unii îi dăduseră hrană. Alţii îl rugaseră să-i binecuvânteze şi el îi atinsese cu palmele, vorbind în graiul lui straniu. Alţii îl alungaseră cu pietre.

Trecuse Iordanul pe viaductul roman şi mersese spre nord,

către Nazaret.

Găsise cu uşurinţă oraşul, dar îi fusese greu să meargă într-acolo. Pierduse mult sânge şi mâncase extrem de puţin, de-a lungul drumului. Mergea până se prăbuşea şi zăcea acolo până ce era capabil să continue sau, aşa cum se întâmplase tot mai frecvent, până îl găsea cineva şi-i dădea puţin vin acru sau pâine, ca să-şi revină.

Odată, dăduseră peste el nişte legionari romani care, cu o blândeţe neaşteptată, îl întrebaseră dacă nu avea neamuri unde l-ar fi putut duce. Îi vorbiseră în aramaică stricată şi fuseseră surprinşi când el le răspunse într-o latină straniu accentuată, dar mai pură decât cea vorbită de ei.

Îl întrebaseră dacă era rabin sau învăţat. El răspunse că nici una, nici alta. Ofiţerul legionarilor îi oferise carne uscată şi vin. Soldaţii făceau parte dintr-o patrulă ce trecea lunar pe drumul acela. Aveau chipuri masive, arse de soare şi proaspăt rase. Erau îmbrăcaţi în fustanele din piele murdară, pieptare şi sandale, purtau căşti de fier pe cap şi săbii scurte la şold. Stând aşa, în jurul lui, în lumina amurgului, nu păreau relaxaţi. Ofiţerul, cu glasul mai puţin aspru decât al oamenilor săi, dar în rest întrutotul asemănător, în ciuda pieptarului din metal şi a mantiei lungi, îl întrebase pe nebun care îi era numele.

Pentru o clipă, nebunul se oprise, închizând şi deschizând gura, de parcă nu-şi putea aminti.

— Karl, spusese în cele din urmă, nesigur.

Era mai mult o sugestie decât o afirmaţie.

— Pare a fi un nume roman, comentase un legionar.

— Eşti cetăţean? întrebase ofiţerul.

Mintea nebunului rătăcea însă în alte direcţii. Se îndepărtase de ei, bolborosind ceva.

După aceea, se întorsese brusc şi întrebase:

— Nazaret?

— Pe acolo, arătase ofiţerul spre drumul dinspre dealuri. Eşti evreu?

Întrebarea păruse să-l tulbure pe nebun. Se răsucise şi încercase să treacă printre ostaşi. Ei îi lăsaseră, râzând. Era un nebun inofensiv.

Îl priviseră cum alerga pe drum.

— Pesemne, este unul dintre profeţii lor, spusese ofiţerul, îndreptându-se către deal. Ţara era plină de ei. Aproape fiecare om întâlnit pretindea că răspândeşte mesajul unei divinităţi. Nu produceau necazuri şi se părea că religia le abătea gândul de la rebeliuni. „Ar trebui să fim recunoscători", se gândise ofiţerul.

Oamenii lui continuau să râdă.

Începuseră să mărşăluiască pe şosea, în direcţia opusă celei în care pornise nebunul.

Acum nebunul se afla în Nazaret, iar oamenii îl priveau cu curiozitate, ba chiar cu suspiciune, atunci când pătrunse în piaţă. Putea fi un profet hoinar, sau poate posedat de diavol. Era greu de spus. Rabinii ar fi ştiut.

Când trecea pe lângă grupurile de oameni adunaţi lângă tarabele negustorilor, aceştia amuţeau până ce el se îndepărta. Femeile îşi strângeau şalurile din lână groasă în jurul trupurilor bine hrănite, iar bărbaţii îşi fereau straiele de bumbac, pentru a nu fi atinşi de el. În mod obişnuit, l-ar fi întrebat ce căuta în oraş, dar privirea lui era atât de intensă şi chipul, în ciuda aspectului vlăguit, plin de vitalitate, încât îl priveau cu respect şi păstrau distanţa.

Ajungând în mijlocul pieţei, se opri şi privi în jur. Părea că observă cu greutate oamenii. Clipi şi-şi umezi buzele.

O femeie trecu pe lângă el, precaută. Nebunul îi vorbi încet, articulând grijuliu cuvintele:

— Acesta este Nazaret?

— Da, încuviinţă ea, îndepărtându-se grăbită.

Un bărbat traversa piaţa. Purta un veşmânt din lână, cu dungi roşii şi cafenii. Peste părul negru, creţ, avea o tichie roşie. Faţa îi era rotofeie şi mulţumită. Nebunul se îndreptă spre el şi-l opri.

— Caut un tâmplar.

— În Nazaret sunt mulţi tâmplari. Oraşul este vestit pentru ei. Eu însumi sunt tâmplar. Te pot ajuta? Vocea bărbatului era amuzată şi autoritară.

— Cunoşti un dulgher pe nume Iosif? Din neamul lui David… Are o soţie, Maria şi mai mulţi copii. Unul din ei se numeşte Isus.

Bărbatul se încruntă batjocoritor şi-şi scărpina ceafa.

— Cunosc mai mulţi cu numele de Iosif. Pe strada aceea, arătă el cu degetul, locuieşte unul sărac. Pe nevastă-sa o cheamă Maria. Încearcă acolo. O să-l găseşti iute. Caută un om care nu râde niciodată.

Nebunul privi în direcţia indicată. Când văzu strada, păru că uită totul şi se repezi într-acolo.

Pe uliţa aceea îngustă, mirosul lemnului tăiat era şi mai puternic. Păşea, afundându-se până la glezne în talaş şi rumeguş. Din fiecare casă se auzeau bocănitul ciocanelor şi scrâşnetul fierăstraielor. Rezemate de pereţii albi ai caselor, se aflau scânduri de toate mărimile, printre care se strecura cu greutate. Mulţi dulgheri îşi scoseseră bancurile de lucru chiar în faţa intrărilor. Ciopleau sau strunjeau, dând lemnului forme de neînchipuit. Înălţară capetele atunci când nebunul apăru pe stradă şi se apropie de un meşter bătrân, cu şorţ din piele, care cioplea o figurină. Meşterul era cărunt şi părea miop. Privi spre nebun.

— Ce doreşti?

— Caut un tâmplar, pe nume Iosif. Are o nevastă… Maria.

Bătrânul ridică mâna cu figurina pe jumătate terminată.

— Două case mai încolo, de cealaltă parte a străzii.

Locuinţa căutată de nebun avea puţine scânduri proptite de pereţi, iar calitatea lemnului părea mai proastă. Bancul de lucru de lângă uşă era strâmbat într-o latură, iar bărbatul care repara un scăunel, aplecat deasupra lui, părea nefericit. Îşi îndreptă spinarea când îl atinse nebunul. Faţa îl era cutată şi îmbătrânită. Avea ochii obosiţi, iar barba rară era încărunţită prematur. Tuşi încetişor, poate surprins că era deranjat.

— Tu eşti Iosif? întrebă nebunul.

— N-am bani.

— Nu vreau nimic… doar să te întreb ceva.

— Da, sunt Iosif. Ce vrei să ştii?

— Ai un fiu?

— Mai mulţi, şi câteva fiice.

— Soţia ta se numeşte Maria? Eşti din neamul lui David?

— Da, încuviinţă dulgherul, fluturând nervos din mână.

— Aş dori să-l văd pe unul din fiii tăi, Isus. Îmi poţi spune unde-l găsesc?

— Nevolnicul ăla? Ce-a mai făcut?

— Unde este?

Iosif îl privi cu atenţie pe nebun.

— Eşti prooroc? Ai venit să-mi vindeci fiul?

— Sunt un profet care poate desluşi viitorul.

Bărbatul se ridică şi suspină:

— Poţi să-l vezi. Vino…

Îl duse pe nebun dincolo de intrare, în curtea interioară. Curtea era ticsită cu bucăţi de lemn, mobilier rupt şi unelte, saci cu surcele putrede, intrară în casa întunecoasă. În prima odaie – bucătăria – lângă cuptorul mare de lut, se afla o femeie. Era înaltă, voinică. Părul lung şi negru era despletit şi unsuros, intrându-i în ochii mari,

lucitori şi încă senzuali. Privi spre nebun.

— Nu-i de mâncare pentru cerşetori, mormăi ea. Îmi ajunge unul. Arătă cu lingura de lemn spre o siluetă micuţă din colţul încăperii. Silueta se mişcă.

— Îl caută pe Isus al nostru, vorbi Iosif. Poate că a venit să ne uşureze povara.

Femeia se uită iarăşi spre nebun şi înălţă din umeri. Îşi umezi buzele roşii cu o limbă groasă.

— Isus!

Silueta din colţ se ridică în picioare.

— Uite-l, rosti cu mulţumire femeia.

Nebunul se încruntă, clătinând din cap:

— Nu!

Făptura era diformă. Avea o cocoaşă pronunţată pe spate, iar ochiul stâng era acoperit de albeaţă. Chipul era tâmp şi lipsit de expresie. Saliva i se scurgea prin colţul gurii. Când îşi auzi numele, chicoti şi înaintă, şchiopătând.

— Isus, rosti el. Cuvântul era bolborosit. Isus…

— Asta-i tot ce poate spune, pufni femeia. Aşa-i de la naştere.

— Voinţa Domnului, zise Iosif cu amărăciune.

— Ce-i cu el? În glasul nebunului se simţea o undă patetică,

disperată.

— Aşa s-a născut. Maria se întoarse către cuptor. Poţi să-i iei, dacă doreşti. Schilod pe dinafară şi pe dinăuntru. Eram însărcinată cu el când părinţii mei m-au măritat cu nevolnicul ăsta…

— Femeie neruşinată… Iosif se opri sub privirea nevestei. Reveni spre nebun: Ce vrei să faci cu fiul nostru?

— Voiam să vorbesc cu el… să…

— Nu e un oracol – sau profet – aşa crezusem şi noi. În Nazaret mai sunt unii care vin la el să-i vindece sau să le ghicească viitorul, dar el râde şi-şi repetă numele…

— Sunteţi… siguri… că nu-i înzestrat… şi n-aţi observat?

— Sigur! replică femeia. Nu ne dau banii afară din casă. Dacă ar avea vreo putere miraculoasă, am şti!

Isus chicoti şi părăsi odaia.

— Imposibil, murmură nebunul.

Să se fi schimbat însăşi istoria? Să fi nimerit într-o altă dimensiune a timpului, unde Hristos nu existase?

Iosif observă uitătura nebunului.

— Ce e? întrebă el. Ai spus că prevezi viitorul. Spune-ne, cum ne vom îmbogăţi?

— Nu *acum,* rosti profetul, întorcându-se. Nu *acum.*

Fugi din casă, de-a lungul străzii ce mirosea a lemn de stejar, cedru şi chiparos. Alergă până la piaţă, unde se opri, privind sălbatic în jur. Drept în faţa lui văzu sinagoga. Se îndreptă într-acolo.

Bărbatul cu care vorbise mai devreme se găsea încă în piaţă, cumpărând vase de gătit, ca dar de nuntă pentru fiica lui. Arătă spre străin, când acesta intră în sinagogă.

— E rudă cu tâmplarul Iosif, îi spuse omului de lângă el. Nu m-ar mira să fie un profet…

Nebunul, profetul, Karl Glogauer, călătorul temporal,

psihanalistul ratat şi nevropat, căutătorul înţelesurilor, masochistul, omul cu dorinţa de moarte şi complex mesianic, anacronismul, intră, gâfâind, în sinagogă. Îl văzuse pe cel căutat. Îl văzuse pe Isus, fiul lui Iosif şi al Mariei. Văzuse un om, pe care îi recunoscuse, fără urmă de îndoială, ca fiind un cretin congenital.

— Toţi bărbaţii au un complex mesianic, Karl, spusese Monica.

Amintirile deveneau mai puţin clare acum. Timpul şi identitatea se contopeau.

— Pe vremea aceea, în Galileea, au existat zeci de profeţi. Faptul că Isus a fost cel care a purtat mitul şi filozofia, nu-i decât o coincidenţă a istoriei.

— Trebuie să fi fost mai mult decât atât, Monica.

În fiecare marţi, în odaia de deasupra Librăriei Oculte, se întrunea grupul de discuţii Jung, în scopul analizei şi terapiei în colectiv. Glogauer nu era organizatorul grupului, dar îl dorise şi i se alăturase înfrigurat. Era o desfătare să discute, săptămânal, cu oameni ce gândeau la fel ca el. Întâlnirile respective construiseră unul dintre motivele pentru care cumpărase Librăria Ocultă.

Îi adunase laolaltă obsesia lui Jung, dar fiecare avea obsesiile proprii. Doamna Rita Blenn carta rutele farfuriilor zburătoare, deşi nu era limpede dacă credea, sau nu, în ele. Hugh Joyce afirma că toate arhetipurile lui Jung derivau din rasa atlanţilor, dispărută cu milenii în urmă. Alan Cheddar, cel mai tânăr membru, era fascinat de misticismul Indian, iar Sandra Peterson, organizatoarea, era specialistă în vrăjitorie. James Headington era interesat de problema timpului. El era mândria grupului; Sir James Headington, inventator în timpul războiului, foarte bogat şi decorat de mai multe ori pentru contribuţia lui la victoria aliaţilor. În anii războiului avusese reputaţia unui mare improvizator, dar apoi devenise

oarecum stânjenitor pentru Ministerul de Război. Bănuiau că era un excentric, însă mai rău era faptul că-şi etala ciudăţeniile în public.

Foarte des, Sir James povestea membrilor grupului despre maşina timpului, concepută de el. De obicei, era ironizat. De altfel, cei mai mulţi aveau tendinţa de a-şi exagera propriile experienţe legate de obsesiile personale.

Într-o marţi seară, după plecarea celorlalţi, Headington îi spuse lui Glogauer că maşina era gata.

— Nu cred, zise Glogauer cu sinceritate.

— Eşti primul căruia îi spun…

— De ce tocmai mie?

— Nu ştiu… Îmi placi… îmi place şi librăria.

— N-ai anunţat guvernul?

— De ce? chicotise Headington. Oricum, mai întâi, trebuie testată. Altfel, ar fi un prilej pentru ei să mă pună pe liber.

— Nu ştii dacă funcţionează?

— Sunt convins că va merge. Nu vrei s-o vezi?

— Maşina timpului… zâmbi stins Glogauer.

— Vino s-o vezi!

— De ce tocmai eu?

— M-am gândit c-ai putea fi interesat. Ştiu că nu faci parte dintre conservatorii ştiinţifici…

Lui Glogauer i se făcuse milă de Headington.

— Vino şi ai să vezi!

A doua zi plecă la Banbury. În aceeaşi zi părăsi anul 1976 şi ajunse în anul 28.

Sinagoga era răcoroasă şi liniştită, cu o aromă subtilă de lămâie. Rabinii îl conduseră în curte. La fel ca cel din oraş, nu ştiau ce să facă cu el, dar erau siguri că nu era posedat de diavol. Obiceiul lor era de a adăposti profeţii rătăcitori care cutreierau Galileea, totuşi

acesta era mai ciudat decât toţi. Chipul îi era neclintit şi trupul rigid, însă lacrimile îi brăzdau obrajii murdari. Până atunci nu mai văzuseră atâta suferinţă în ochii unui om.

— Ştiinţa poate explica modalitatea, poate spune „cum", dar niciodată nu întreabă „de ce", spusese el Monicăi. Nu poate oferi un răspuns.

— Cine doreşte să-l afle? replicase femeia.

— Eu.

— Ei bine, nu-l vei afla niciodată.

— Ia loc, fiule, spuse rabinul. Ce doreşti să ne întrebi?

— Unde e Hristos? rosti el. Unde e Hristos?

Nu-i înţelegeau graiul.

— Este greacă? întrebă unul, dar altul scutură din cap.

Kyrios Domnul.

Adonai Domnul.

Unde era Domnul?

Se încruntă, privind ca prin ceaţă.

— Trebuie să mă odihnesc, vorbi în limba lor.

— De unde vii?

Nu se putea gândi la un răspuns.

— De unde vii? repetă un rabin.

— *Ha-Olam Hab-Bah… mur*mură el în cele din urmă.

Se priviră între ei.

— *Ha-Olam Hab-Bah,* repetară după el.

Ha-Olam Hab-Bah; Ha-Olah Haz-Zeh Lumea-care-va-fi şi Lumea-care-este.

— Ne aduci vreun mesaj? întrebă un rabin.

Desigur, erau obişnuiţi cu profeţii, dar nu ca acela… Un mesaj?

— Nu ştiu, vorbi răguşit profetul. Trebuie să mă odihnesc…

Mi-e foame…

— Vino! Îţi vom da mâncare şi un culcuş.

Abia se atinse de hrana îmbelşugată, iar patul cu salteaua de paie era prea moale pentru el. Nu era obişnuit cu aşa ceva.

Dormi agitat, strigând în somn, iar dincolo de uşa încăperii rabinii ascultară, însă înţeleseră prea puţin din cuvintele lui.

Karl Glogauer rămase câteva săptămâni în sinagogă. Îşi petrecuse tot timpul citind în bibliotecă, căutând prin pergamentele lungi un răspuns la dilema lui. Cuvintele Evangheliilor, în majoritatea cazurilor, pasibile de zeci de interpretări, îl derutau şi mai mult. N-avea nimic de care să se agaţe, nimic care să-i spună ce era greşit.

Rabinii îl lăsau în pace. Îl acceptaseră ca fiind un om sfânt. Erau mândri că poposise în sinagoga lor. Erau convinşi că era unul dintre aleşii Domnului şi aşteptau, răbdători, să le vorbească.

Profetul vorbea însă puţin, bolborosind un amestec de cuvinte din graiul lor şi din graiul necunoscut, pe care îl folosea des, chiar când li se adresa direct.

În Nazaret, oamenii nu vorbeau decât despre proorocul misterios din sinagogă, dar rabinii nu le răspundeau la întrebări. Spuneau oamenilor să-şi vadă de treburi; existau lucruri ce nu trebuiau cunoscute, deocamdată. Astfel, aşa cum procedaseră dintotdeauna preoţii, evitau întrebările la care nu puteau răspunde, lăsând, în acelaşi timp, impresia că ştiau mai multe decât în realitate.

Apoi, la un sabat, profetul apăru în partea publică a sinagogii şi merse la un loc cu ceilalţi, care veniseră să se închine.

Cel din stânga lui, care citea de pe un sul de pergament, se bâlbâi, privindu-l cu coada ochiului.

Proorocul se aşeză şi ascultă, cu o expresie absentă.

Rabinul şef îl privi nesigur, apoi făcu semn să se dea pergamentul proorocului. Ezitând, un băiat îi puse sulul în mâini.

Profetul se uită îndelung la pergament, după aceea începu să citească. La început citea fără să înţeleagă sensul cuvintelor. Era cartea lui Isaia.

„Duhul Domnului era peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, şi orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsaţi, şi să vestesc anul de îndurare al Domnului." În urmă, a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului, şi a şezut jos. Toţi cei ce se aflau în sinagogă, aveau privirile pironite spre el.

(Luca 4: 18-20)

Capitolul CINCI

Îl urmau acum, pe când mergea de la Nazaret spre Lacul Galileii. Era îmbrăcat în roba din pânză albă pe care i-o dăduseră şi, deşi ei credeau că îi conducea, în realitate, ei îl împingeau înaintea lor.

— Este mesia al nostru, răspundeau curioşilor. Deja circulau zvonuri despre minuni.

Când îi vedea pe bolnavi, îi compătimea şi se străduia să facă tot ce putea, pentru că asta aşteptau de la el. Multora nu le putea face nimic, dar pe alţii îi putea ajuta. Credeau în puterile lui cu mai multă tărie decât în boala lor. Aşa încât, îi vindeca.

Când ajunse în Capernaum, era urmat de aproape cincizeci de oameni pe străzile oraşului. Se ştia deja că fusese, într-un fel,

tovarăş cu Ioan Botezătorul, care dobândise un prestigiu uriaş în Galileea, iar fariseii îl declaraseră un profet adevărat. Totuşi, în anumite feluri, bărbatul acesta avea puteri mai mari decât ale lui Ioan. Nu era un orator de talia Botezătorului, dar înfăptuise minuni.

Capernaum era un oraş lângă cristalinul Lac al Galileei, cu casele despărţite prin grădini largi. De cheiurile albe erau amarate bărci de pescuit şi nave de comerţ, care navigau între aşezările de pe malurile lacului. Deşi ţinutul era deluros, Capernaum fusese construit pe un loc neted, între colinele verzi. Era un oraş liniştit şi, precum alte oraşe din Galileea, mulţi dintre locuitorii săi nu erau evrei. Negustori greci, romani şi egipteni îi populau străzile, iar alţii domiciliau chiar acolo. Alături de medici, jurişti şi învăţaţi, exista o clasă prosperă de negustori, meşteşugari şi proprietari de corăbii, deoarece Capernaum se găsea la graniţa a trei provincii: Galileea, Trachonia şi Siria, fiind o legătură utilă pentru comerţ şi călătorii.

Profetul cel nebun şi ciudat, îmbrăcat în straiele sale largi din pânză de in, pătrunse în oraş urmat de gloata eterogenă, alcătuită în special din săraci, dar în care se puteau distinge şi oameni ceva mai răsăriţi. Se răspândise vestea că, într-adevăr, profetul putea ghici viitorul, deoarece prezisese deja arestarea lui Ioan de către irod Antipa, iar la scurt timp după aceea, Irod îl întemniţase pe Botezător la Perea. Nebunul nu proorocea în termeni generali, folosind expresii vagi, aşa cum făceau ceilalţi profeţi. Vorbea despre lucruri ce aveau să se petreacă în curând şi amănunţit.

Nimeni nu-i cunoştea numele. Era denumit, simplu, profetul din Nazaret, alteori Nazarineanul. Unii afirmau că era neam cu un tâmplar din Nazaret, poate chiar fiul acestuia, dar confuzia se ivise din cauza că „fiu de tâmplar" şi „mag" se scriau la fel. Exista chiar un zvon, precum că numele său era Isus. Numele fusese folosit o dată sau de două ori, însă când îl întrebaseră dacă acela îi era cu adevărat numele, profetul negase sau, în felul său ermetic, refuzase

să răspundă.

Predicilor sale le lipsea focul lui Ioan. Vorbea încet, destul de obscur şi zâmbea adesea. De asemenea, cuvânta ciudat despre Dumnezeu şi părea să fi avut, ca şi Ioan, legături cu esenienii, deoarece predica împotriva agonisirii de avuţii personale şi, aidoma lor, vorbea despre frăţia dintre oameni.

Miracolele erau însă cele care făceau să fie urmat, în timp ce se îndrepta spre sinagoga din Capernaum. Înaintea lui, nici un profet nu-i tămăduise pe bolnavi, iar el părea că înţelege necazurile pe care, în general, oamenii evitau să se pomenească. Ei răspundeau mai degrabă devotamentului său, decât cuvintelor şi predicilor.

Pentru întâia oară în viaţă, Karl Glogauer îl uitase pe Karl Glogauer. Pentru întâia oară în viaţă, făcea ceea ce căutase mereu să realizeze ca psihiatru.

Totuşi, nu era viaţa lui. El dădea naştere unul mit; era necesară o generaţie care să asiste la naşterea aceasta. Completa un fel de circuit psihic. Nu modifica istoria, dar îi conferea mai multă substanţă.

Nu putea suporta gândul că Isus nu fusese altceva decât un mit. Stătea în puterile lui să facă, acum, din Isus o realitate fizică, nu creaţia unui proces de mitogeneză.

De aceea predica în sinagogi despre un Dumnezeu mai milos decât auziseră cei mai mulţi dintre ei, iar când îşi aducea aminte, oferea pilde.

Încetul cu încetul, nevoia de a-şi justifica faptele se destrămă, iar conştiinţa identităţii sale deveni tot mai vagă, fiind înlocuită de altă identitate, deţinând din ce în ca mai multă substanţă pentru rolul ales. Era un rol arhetipal. Un rol ispititor pentru un discipol al lui Jung. Un rol depăşind simpla imitaţie. Un rol pe care, acum, trebuia să-l joace până la ultimul detaliu. Karl Glogauer descoperise realitatea căutată.

În sinagogă se afla un om, care avea un duh de drac necurat, şi care a strigat cu glas tare: „Ah! Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne prăpădeşti? Te ştiu cine eşti: Sfântul lui Dumnezeu." Isus l-a certat, şi i-a zis: „Taci, şi ieşi afara din omul acesta!" Şi dracul după ce l-a trântit jos, în mijlocul adunării, a ieşit afară din el, fără să-i facă vreun rău. Toţi au fost cuprinşi de spaimă şi ziceau unii către alţii „Ce înseamnă lucrul acesta? Ei porunceşte cu stăpânire şi cu putere duhurilor necurate, şi ele ies afară!" Şi i s-a dus vestea în toate împrejurimile.

(Luca 4: 33 – 37)

— Halucinaţii în masă… Miracole, farfurii zburătoare, fantome, toate sunt acelaşi lucru, spusese Monica:

— S-ar putea replicase ei. Dar de ce le vedeau?

— Pentru că doreau să le vadă.

— De ce?

— Pentru că le era frică.

— Crezi că asta era totul?

— Nu-i de ajuns?

La plecarea din Capernaum fu însoţit de şi mai mulţi oameni. Nu mai putea rămâne în oraş, deoarece activitatea aşezării era pur şi simplu paralizată de mulţimile ce se adunau ca să-l vadă făcând minuni.

Le vorbea pe câmpiile dintre oraşe. Discuta cu oameni culţi, inteligenţi, părând să aibă ceva comun eu el. Unii erau proprietari ai flotelor de pescuit, printre ei: Simon, Iacov şi Ioan. Un altul era medic, altul un funcţionar care-l auzise predicând în Capernaum.

— Trebuie să fie doisprezece, le spuse într-o zi. Trebuie un

zodiac.

Nu era atent la propriile vorbe. Multe din ideile lui erau ciudate. Multe dintre lucrurile despre care vorbea le erau nefamiliare. Unii farisei îl bănuiau că huleşte.

Într-o zi întâlni un bărbat pe care-l recunoscu: era un esenian din colonia de lângă Macher.

— Ioan ar dori să-ţi vorbească, spuse esenianul.

— N-a murit încă?

— Este închis la Perea. Cred că Irod n-are curaj să-l ucidă. Îl lasă liber înăuntrul zidurilor şi grădinilor palatului, îl lasă să vorbească cu oamenii lui, dar Ioan se teme că, în curând, Irod va găsi curajul să-l lapideze sau să-i taie capul. Are nevoie de ajutorul tău.

— Cum să-l ajut? Va muri. Nu există scăpare.

Esenianul privi întrebător în ochii profetului.

— Dar, doamne, nimeni altul nu-l poate ajuta.

— Am făcut tot ceea ce a dorit el să facă, zise profetul, i-am tămăduit pe suferinzi şi-am predicat săracilor.

— N-am ştiut că a dorit asta… Însă acum are nevoie de ajutor, doamne. Îi poţi salva viaţa!

Proorocul îl trase pe esenian în afara mulţimii.

— Viaţa lui nu mai poate fi salvată.

— Dar atunci cei nedrepţi vor triumfa, iar împărăţia Cerului nu va mai pogorî pe pământ.

— Viaţa lui nu poate fi salvată.

— Aceasta este dorinţa Domnului?

— Dacă eu sunt Dumnezeu, atunci este voinţa lui Dumnezeu.

Esenianul se întoarse şi plecă.

Ioan Botezătorul trebuia să moară. Glogauer nu dorea să schimbe istoria, ci s-o consolideze.

Traversă Galileea, urmat de popor. Îşi alese doisprezece tovarăşi educaţi, restul adepţilor fiind dintre cei săraci şi inculţi.

Acestora le oferea unica lor speranţă. Mulţi dintre ei fuseseră gata să-l urmeze pe Ioan împotriva romanilor, dar acum Ioan era întemniţat. Poate că bărbatul acesta putea să-i conducă în răscoală, să-i jefuiască pe bogătaşii din Ierusalim, Jericho şi Cezarea. Obosiţi şi flămânzi, cu ochii orbiţi de soarele arzător, îl urmau pe bărbatul în robă albă. Aveau nevoie de speranţă şi-şi găseau motivări pentru aceste speranţe. Îl văzuseră făcând minuni şi mai mari.

O dată le predică dintr-o barcă, aşa cum făcea adesea, iar când se întoarse pe ţărm, mergând printre valuri, lor li se păru că umbla pe apă.

Toată toamna rătăciră prin Galileea; acolo, aflară ştirea decapitării lui Ioan. Disperarea provocată de moartea Botezătorului se transformă în speranţa reînnoită în acest profet, care-l cunoscuse.

În Cezarea au fost izgoniţi din oraş de gărzile romane, obişnuite cu proorocii fanatici ce cutreierau ţara.

Pe măsură ce faima profetului sporea, erau alungaţi şi din alte oraşe. Nu numai autorităţile romane, dar şi cele evreieşti, nu păreau doritoare să-l tolereze pe noul profet, aşa cum îl toleraseră pe Ioan. Climatul politic se schimba.

Devenea tot mai greu să găsească hrană. Flămânziseră şi mâncau ce găseau, precum animalele.

El îi învăţa cum să-şi imagineze că se hrănesc şi, astfel, să nu se gândească la foame.

Karl Glogauer, vrăjitor şi medic, psihiatru, hipnotizator şi Mesia.

Uneori, credinţa lui în rolul asumat se clătina şi cei ce-l urmau erau tulburaţi când se contrazicea. Adesea îl numeau aşa cum auziseră, Isus Nazarineanul. În majoritatea timpului, nu-i oprea să folosească numele aceia, dar alteori devenea furios şi striga un nume ciudat, gutural:

— Karl Glogauer! Karl Glogauer!

Iar ei spuneau, iată, prin el vorbeşte însuşi Adonai.

— Nu-mi mai spuneţi aşa! răcnea el şi ei se fâstâceau şi-l lăsau în pace, până când îi trecea mânia.

Când veni iarna, se înapoiară la Capernaum, care devenise refugiul discipolilor săi. Rămase în Capernaum toată iarna, profeţind. Multe dintre acele profeţii se refereau la soarta lui şi a celor ce-l urmau.

> *Atunci a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Hristosul. De atunci încolo, Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoţilor celor mai de seamă şi din partea cărturarilor; că are să fie omorât şi că a treia zi are să învieze.*
>
> *(Matei 16:20 – 21)*

Priveau la televizor în apartamentul ei. Monica mânca un măr. Era între orele şase. şi şapte, într-o seară caldă, sâmbăta. Monica arătă spre ecran cu mărul ei pe jumătate mâncat.

— Uite la prostiile astea, vorbi ea. Sincer vorbind, nu poţi zice că-ţi spun ceva.

Era o emisiune religioasă, despre o operă pop în biserica din Hapstead. Reprezenta istoria răstignirii.

— Formaţii pop în amvon, pufni femeia. Ce decădere!

Nu-i răspunse. Într-un fel obscur, emisiunea i se părea obscenă. Nu se putea contrazice cu Monica.

— Stârvul lui Dumnezeu a început să putrezească deja, îşi bătea joc femeia. Brrr! Ce duhoare!

— Închide televizorul, spuse el încet.

— Cum se numeşte formaţia? Viermii?

— Ce glumă bună! Îl închid eu?

— Nu, vreau să mă uit. E nostim.

— Închide-l odată!

— Imitaţia lui Hristos! pufni ea. O caricatură mizerabilă.

Un cântăreţ negru, întruchipându-l pe Hristos, cântând şters, cu un acompaniament banal, începu să recite versuri lipsite de viaţă despre fraternitate.

— Dacă zicea aşa, nu-i de mirare că l-au răstignit, făcu Monica.

Se întinse şi închise televizorul.

— Îmi plăcea, zise ea batjocoritor. Era un superb cântec de lebădă.

Mai târziu îi spuse, cu un ton afectiv care-l îngrijoră:

— Conservator bătrân ce eşti! Păcat! Ai fi putut să fi John Wesley sau Calvin sau oricare altul. În ziua de astăzi nu poţi fi un mesia. Nu aşa cum îl înţelegi tu. Nu te ascultă nimeni.

Capitolul ŞASE

Proorocul locuia în casa unui om numit Simon, dar el prefera să-l numească Petru. Simon îi era recunoscător, deoarece îi vindecase nevasta de o boală de care suferea de multă vreme. Fusese o boală misterioasă, însă profetul o tămăduise aproape fără efort.

În vremea aceea, în Capernaum se găseau mulţi străini; cei mai mulţi veniseră să-l vadă pe profet. Simon îl preveni pe acesta asupra faptului că unii erau iscoade ale romanilor sau fariseilor. Fariseii nu erau ostili profetului, deşi nu le plăcea vorbăria despre miracole. Oricum, atmosfera politică era tulburată şi trupele de ocupaţie romane, de la Pilat şi ofiţerii săi până la soldaţi, erau încordaţi, aşteptând o răscoală, fără să întrevadă totuşi vreun semn prevestitor.

Pilat însuşi spera într-o răscoală, i-ar fi dovedit lui Tiberius că dovedise prea multă indulgenţă faţă de evrei în chestiunea scuturilor. Pilat ar fi fost dezvinovăţit, iar puterea lui asupra evreilor ar fi sporit. În momentul acela se găsea în relaţii încordate cu toţi tetrarhii provinciilor – şi, în special, cu nestatornicul Irod Antipa, care la un moment dat, părea singurul lui sprijin. Pe lângă situaţia politică, viaţa de familie a procuratorului era agitată; nevropata lui nevastă avea iarăşi coşmaruri şi-i cerea mai multă solicitudine decât îi putea acorda.

Se gândi că exista posibilitatea provocării unui incident, dar trebuia să fie prudent, pentru ca Tiberius să nu afle niciodată adevărul. Noul profet putea să fie focarul, însă deocamdată nu încălcase legile romanilor sau ale evreilor. Nu exista nici o lege care să interzică unui om să pretindă că este mesia, aşa cum s-a afirmat despre acest prooroc şi nici nu-i instiga pe oameni la răzmeriţă – dimpotrivă.

Privind pe fereastra camerei sale, spre minaretele şi clopotniţele Ierusalimului, Pilat analiză informaţiile aduse de iscoadă.

Îndată după sărbătoarea denumită de romani Saturnalii, profetul şi cei ce-l urmau părăsiseră din nou Capernaumul, pornind prin ţară.

Acum, după ce trecuse anotimpul călduros, minunile erau mai puţine, dar i se cerea să proorocească viitorul. Îi prevenise asupra greşelilor ce aveau să se facă în viitor, precum şi asupra crimelor ce urmau să fie comise în numele său.

Străbătuse Galileea, apoi Samaria, urmând şoselele romane spre Ierusalim.

Se apropia sărbătoarea Paştelui evreiesc.

În Ierusalim, oficialităţile romane discutaseră în legătură cu sărbătoarea. Dintotdeauna perioada respectivă abundase în tulburări. În ajunul Paştelui avuseseră loc răzmeriţe frecvente şi,

fără îndoială, şi anul acesta urmau să fie necazuri.

Pilat vorbise cu fariseii, solicitându-le ajutorul. Fariseii promiseseră că aveau să facă tot ce era posibil, dar nu puteau interveni dacă poporul avea să se comporte nebuneşte. Mânios, Pilat le poruncise să plece, iscoadele îi aduseseră veşti din toată ţara. Unele rapoarte îl menţionau pe noul profet, precizând că era inofensiv.

În sinea lui, Pilat se gândise că, deocamdată, părea inofensiv, însă dacă ar fi ajuns la Ierusalim în timpul Paştelui, situaţia putea fi diferită.

Cu două săptămâni înainte de sărbătoarea Paştelui, profetul ajunse în Betania, aproape de Ierusalim. Unii dintre cei care îl urmau încă din Galileea aveau prieteni în Betania, iar aceştia erau mai mult decât doritori să-l adăpostească pe bărbatul despre care auziseră de la pelerinii călătorind spre Marele Templu din Ierusalim.

Motivul venirii în Betania îl constituia tulburarea profetului, cauzată de numărul oamenilor ce-l însoţeau.

— Sunt prea mulţi, îi spunea el lui Simon. Prea mulţi, Petru.

Chipul lui Glogauer era slăbit. Ochii îi erau afundaţi în orbite şi vorbea puţin.

Uneori privea surprins în jurul său, parcă neştiind unde se află.

În Betania sosi vestea că iscoadele romane se interesaseră de el. Asta nu părea să-l deranjeze. Dimpotrivă, încuviinţase dând gânditor din cap, aparent satisfăcut.

O dată merse cu doi dintre ucenicii săi pe câmpie, să privească spre Ierusalim. Zidurile galbene ale oraşului erau măreţe în lumina amurgului. Turnurile şi clădirile înalte, cele mai multe împodobite cu mozaicuri roşii, albastre şi galbene, puteau fi zărite de la câţiva kilometri.

Profetul se întoarse către Betania.

— Când intrăm în Ierusalim? întrebă unul dintre ucenici.

— Nu încă, răspunse Glogauer. Umerii îi erau încovoiaţi şi-şi strânse braţele la piept, parcă înfrigurat.

Cu două zile înainte de sărbătorirea Paştelui în Ierusalim, profetul îşi conduse oamenii spre Muntele Măslinilor şi un cartier al Ierusalimului, numit Betfaghe, construit la poalele muntelui.

— Aduceţi-mi un măgar, le spuse el. Un mânz. Acum trebuie să îndeplinesc profeţia.

— Atunci toţi vor şti că eşti mesia, zise Andrei.

— Da.

Glogauer suspină. Simţea iarăşi frica, dar acum nu mai era o spaimă fizică Era tracul unui actor înaintea scenei finale, cea mai dramatică şi nu e sigur că o va juca bine.

Deasupra buzei superioare i se adunase o sudoare rece. Se şterse cu dosul palmei.

În lumina crepusculară privi bărbaţii din jurul lui. Pe câţiva nu-i reţinea după nume. De fapt, nici nu-l interesau numele, doar numărul lor. Aici se aflau zece. Alţi doi căutau măgarul.

Stăteau pe coasta pietroasă a Muntelui Măslinilor, privind către Ierusalim şi spre Templul cel Mare.

— Iuda? întrebă Glogauer.

Unul dintre ei se numea Iuda.

— Aici sunt, doamne, răspunse acesta. Era înalt şi arătos, cu părul roşu, creţ şi cu ochi inteligenţi. Glogauer îl bănuia că era epileptic.

Profetul îl privi gânditor pe Iuda Iscarioteanul.

— Mai târziu aş dori să mă ajuţi, vorbi el, când vom intra în Ierusalim.

— Cum, doamne?

— Vei duce un mesaj romanilor.

— Romanilor? Iscarioteanul era tulburat. De ce?

— Aşa trebuie… Nu-l pot trimite evreilor – ar folosi cuţitul sau toporul. Când va sosi timpul îţi voi spune mai multe.

Cerul era acum întunecat şi stelele răsăriseră deasupra Muntelui Măslinilor. Se făcuse frig. Glogauer tremura.

Saltă de veselie, fiica Sionului!
Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului!
Iată că Împăratul tău vine la tine;
El este neprihănit şi biruitor,
Smerit şi călare pe un măgar.
Pe un mânz, pe mânzul unei măgăriţe.

(Zaharia 9:9)

— *Osha'na! Osha'na! Osha'na!*

În vreme ce Glogauer intra în oraş, călare pe măgar, ucenicii lui alergau înaintea sa, aruncând ramuri pe jos. De ambele părţi ale străzii, mulţimile erau ţinute în loc de cei ce îl urmaseră pe profet.

Acum, noul prooroc părea să fi împlinit toate profeţiile străvechi şi mulţi credeau că venise să-l conducă împotriva romanilor. Poate chiar acum se îndrepta spre casa lui Pilat, pentru a-l înfrunta pe procurator.

— *Osha'na! Osha'na!*

Glogauer privea în jur, neatent. Spinarea măgăruşului, deşi acoperită cu hainele ucenicilor, nu era confortabilă. Se clătină şi se agăţă de coama animalului. Auzea strigătele, dar nu le putea desluşi înţelesul.

— *Osha'na! Osha'na!*

La început păruse a fi „osana", apoi îşi dădu seama că strigau în aramaică: „Eliberează-ne!"

— Eliberează-ne! Eliberează-ne!

Ioan plănuise răscoala împotriva romanilor, de Paşte. Mulţi aşteptau să înceapă lupta.

Credeau că el preluase de la Ioan rolul conducătorului rebeliunii.

— Nu, murmură Glogauer privindu-le chipurile. Nu, eu sunt mesia… Eu nu vă pot elibera. Nu pot…

Nu-l auzeau în vacarmul general. Karl Glogauer intra în Hristos. Hristos intra în Ierusalim. Istoria se apropia de punctul ei culminant.

— *Osha'na!*

Asta nu era în istorie. Nu-i putea ajuta.

„Adevărat, adevărat vă spun, că unul dintre voi Mă va vinde." Ucenicii se uitau unii la alţii şi nu înţelegeau despre cine vorbeşte. Unul din ucenici, acela pe care-l iubea Isus, stătea la masă culcat pe sânul lui Isus. Simon Petru i-a făcut semn să întrebe cine este acela despre care vorbea Isus. Şi ucenicul acela s-a rezemat de pieptul lui Isus şi I-a zis: „Doamne, cine este?" Isus a răspuns: „Acela căruia îi voi întinde bucăţica şi i-o voi da." Şi a întins o bucăţică şi i-a dat-o lui Iuda, fiul lui Simon, Iscarioteanul. Cum a fost dată bucăţica, a intrat Satana în Iuda. Isus i-a zis: „Ce ai să faci, fă repede"

(Ioan 13:21 – 27)

Ieşind din odaie, Iuda Iscarioteanul se încruntă nesigur, apoi porni pe uliţa aglomerată, mergând către palatul guvernatorului. Fără îndoială, avea de îndeplinit un rol, pentru derutarea romanilor şi răsculareа poporului; totuşi, credea că planul era nebunesc. Atmosfera era încordată printre bărbaţii, femeile şi copiii de pe străzi, în oraş, patrulele legionarilor romani erau mai dese decât de

obicei.

Pilat era un bărbat trupeş. Chipul îi era înţelegător, dar avea ochi pătrunzători şi reci. Privi dispreţuitor către evreu.

— Nu-i plătim pe informatorii care aduc veşti false, îl preveni el.

— N-am venit după bani, stăpâne, rosti Iuda, folosind maniera linguşitoare pe care ştia că romanii o aşteaptă de la evrei. Sunt un supus cinstit al împăratului.

— Cine este rebelul?

— Isus din Nazaret, stăpâne. A intrat astăzi în oraş…

— Ştiu. L-am văzut. Dar am auzit că predică pacea şi respectarea legilor.

— Ca să te amăgească, stăpâne.

Pilat se încruntă. Era de aşteptat. Părea genul de înşelătorie pe care învăţase s-o ghicească la poporul acesta cu vorba moale.

— Ai dovezi?

— Sunt unul dintre ajutoarele lui, stăpâne. Voi depune mărturie despre vinovăţia sa.

Procuratorul îşi umezi buzele dolofane. Nu-şi putea permite să-i ofenseze tocmai acum pe farisei, îi dăduseră destulă bătaie de cap. Dacă l-ar fi arestat pe profet, Caiafa ar fi strigat primul „nedreptate".

— Pretinde că el este adevăratul împărat al iudeilor, urmaşul lui David, spuse Iuda, repetând ceea ce fusese învăţat.

— Chiar aşa? Pilat privi gânditor pe fereastră.

— Iar fariseii, stăpâne…

— Ce-i cu ei?

— Fariseii n-au încredere în el. Ar dori să-l ştie mort. Predică împotriva lor.

Pilat încuviinţă din cap. Închisese ochii şi se gândea. Poate că

fariseii îl urau pe nebun, dar ar fi profitat rapid, transformând arestarea lui într-o chestiune politică.

— Fariseii îl doresc întemniţat, continuă Iuda. Oamenii se înghesuie să-l asculte şi chiar astăzi s-au răsculat în Templu, strigându-i numele.

— Adevărat?

— Da, stăpâne.

Era adevărat. Şase oameni atacaseră cămătarii din Templu, încercând să-i jefuiască. După arestare, declaraseră că îndepliniseră voinţa Nazarineanului.

— Nu-l pot aresta, rosti gânditor Pilat.

Situaţia din Ierusalim era deja incendiară, iar dacă l-ar fi arestat pe acest „Împărat", putea stârni o răscoală. Tiberius l-ar fi învinuit pe el, nu pe evrei. Fariseii trebuiau să rişte. Ei trebuiau să-i aresteze.

— Aşteaptă-mă, îi spuse lui Iuda. Voi trimite un mesaj lui Caiafa.

> *S-au dus apoi într-un loc îngrădit, numit Ghetsimani. Şi Isus a zis ucenicilor Săi: „Şedeţi aici până Mă voi ruga." A luat cu El pe Petru, pe Iacov şi pe Ioan şi a început să Se spăimânte şi să Se mâhnească foarte tare. El le-a zis: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneţi aici şi vegheaţi!"*
>
> *(Marcu 14:32 – 34)*

Glogauer vedea mulţimea apropiindu-se. Pentru prima dată de când plecase din Nazaret, se simţea slăbit şi epuizat. Aveau să-l omoare. Trebuia să moară; accepta asta, însă îl înspăimânta durerea. Se aşeză pe coasta dealului, privind torţele ce se apropiau.

— Idealul martiriului a existat doar în minţile câtorva asceţi,

spusese Monica. Altfel, era un masochism morbid, un mod simplu de-a se lipsi de responsabilităţile obişnuite, o metodă de a-i controla pe asupriţi…

— Nu-i atât de simplu…

— Ba da, Karl.

Acum i-ar fi putut demonstra Monicăi. Regreta că ea n-avea să ştie niciodată. Dorise să-şi noteze totul, să pună însemnările în maşina timpului şi să spere că aveau să fie descoperite. Ciudat… Nu era un bigot. Era agnostic. Nu convingerea îi împinsese să apere religia de dispreţul cinic al femeii; mai mult lipsa de convingere în idealul ei, ştiinţa ca descifrator al tuturor problemelor. Nu-i putea împărtăşi credinţa, aşa încât nu mai rămăsese decât religia, deşi el nu credea în tipul de Dumnezeu al creştinătăţii. Dumnezeu, văzut ca o forţă mistică a misterelor creştinismului şi a altor mari religii, nu fusese suficient de personal pentru el. Raţiunea îi spunea că Dumnezeu nu exista într-o formă anume. Subconştientul îi spunea că nu era de ajuns doar credinţa în ştiinţă.

— Ştiinţa este fundamental opusă religiei, spusese o dată Monica, tăios. Nu contează câţi iezuiţi s-au adunat, raţionalizând concepţiile lor asupra ştiinţei, fapt este că religia nu poate accepta poziţiile fundamentale ale ştiinţei şi, la rândul ei, ştiinţa atacă principiile de bază ale religiei. Singura zonă unde nu există nici o diferenţă şi unde n-ar trebui, deci, să fie conflicte, este existenţa unei ipoteze primordiale. Poţi sau nu să crezi în existenţa unei fiinţe supranaturale, numită Dumnezeu. Dar în momentul când devii partizanul uneia dintre ipoteze, începe războiul.

— Vorbeşti despre religia organizată…

— Vorbesc despre religia opusă încrederii. Cine are nevoie da ritualuri religioase, când în locul lor avem ceremonialul, net

superior, al ştiinţei? Religia este un substituent acceptabil al cunoaşterii. Dar nu mai avem nevoie de substituenţi, Karl. Ştiinţa oferă o bază mai rezonabilă de formulare a sistemelor de gândire şi etică. Nu ne mai trebuie răsplata raiului sau pedeapsa iadului, atâta vreme cât ştiinţa poate arăta consecinţele acţiunilor, iar oamenii pot judeca singuri dacă fac bine sau rău.

— Nu pot accepta ceea ce spui.

— Pentru că eşti bolnav. Şi eu sunt bolnavă, dar cel puţin întrevăd perspectiva însănătoşirii.

— Eu zăresc doar ameninţarea morţii.

Aşa cum, hotărâseră, Iuda îl sărută pe obraz, iar gărzile Templului şi soldaţii romani îl înconjurară.

Romanilor le spuse cu greutate:

— Sunt împăratul iudeilor.

Slugilor farisei le zise:

— Sunt mesia, care a venit să vă nimicească stăpânii.

Acum era trimis la închisoare şi putea începe ultimul act,

Capitolul ŞAPTE

Procesul a fost dezordonat, un amestec arbitrar de legi romane şi evreieşti, nemulţumindu-i pe toţi. Ordinea s-a stabilit după câteva discuţii între Pilat din Pont şi Caiafa şi după trei încercări de unire a sistemelor juridice diferite, pentru a se potrivi necesităţilor situaţiei. Amândoi aveau nevoie de un ţap ispăşitor, în scopuri diferite, iar în cele din urmă ţelul a fost atins şi nebunul osândit, pe de o parte pentru rebeliunea împotriva Romei, iar pe de altă parte pentru erezie.

O trăsătură aparte a procesului a fost faptul că toţi martorii erau

tovarăşi ai profetului şi păreau dornici să-l vadă condamnat.

Fariseii au fost de acord că metoda romană de execuţia era cea mai adecvată momentului şi situaţiei şi au decis să-i răstignească. Oricum, proorocul avea prestigiu, de aceea era necesară utilizarea unor metode romane de umilire, care să-l transforme într-o creatură patetică şi ridicolă în ochii pelerinilor. Pilat i-a asigurat pe farisei că va aranja el totul, însă mai întâi i-a pus să semneze acte prin care se declarau de acord cu acţiunile lui.

Ostaşii au adus pe Isus în curte, adică în palat şi au adunat toată ceata ostaşilor. L-au îmbrăcat într-o haină de purpură, au împletit o cunună de spini şi l-au pus-o pe cap. Apoi au început să-L ureze şi să zică: „Plecăciune, Împăratul Iudeilor!" Şi-L loveau în cap cu o trestie, îi scuipau şi i se închinau. După ce şi-au bătut astfel joc de El, L-au dezbrăcat de haina de purpură. L-au îmbrăcat în hainele Lui şi L-au dus să-L răstignească.

(Marcu 15: 16 – 20)

Mintea îi era înceţoşată acum, de durere şi umilinţă, de contopirea lui cu rolul.

Era prea slăbit ca să poarte crucea grea din lemn şi mergea înapoia ei, în vreme ce era târâtă spre Golgota de un libian, obligat de romani.

Clătinându-se pe străzile ticsite cu oameni tăcuţi, urmărit cu privirea de aceia care crezuseră că-i va conduce împotriva stăpânitorilor romani, ochii i se umplură da lacrimi, vederea i se înceţoşă şi greşi ades drumui, fiind îmbrâncit îndărăt de un legionar roman.

— Reacţionezi prea emoţional, Karl. De ce nu te străduieşti

să-ţi foloseşti creierul şi să te aduni laolaltă?

Îşi amintea cuvintele, dar nu mai ştia cine le spusese sau cine era Karl.

Drumul, urcând coasta dealului, era pietros şi Glogauer alunecă de câteva ori, amintindu-şi un alt deal pe care îl urcase cu mult timp în urmă. Parcă fusese copil pe atunci, însă amintirile se învălmăşeau şi era greu de precizat.

Respira adânc şi cu greutate. Abia mai simţea durerea provocată de spinii de pe cap, dar întregul trup părea că pulsează în ritmul bătăilor inimii. Era aidoma unei tobe.

Se lăsa seara. Soarele apunea. Când ajunse pe culmea dealului, căzu cu faţa în jos, tăindu-se într-o piatră. Leşină.

> *Şi au adus pe Isus la locul numit Golgota care, tălmăcit, însemnează: „Locul căpăţânii". I-au dat să bea vin amestecat cu smirnă, dar El nu l-a luat.*
>
> *(Marcu 15:22 – 23)*

Azvârli pocalul. Soldatul înălţă din umeri şi-i apucă de un braţ. Un alt soldat îi ţinea deja braţul celălalt.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, Glogauer începu să tremure violent. Simţea o durere intensă acolo unde funiile îi intraseră în carnea încheieturilor. Se zbătu.

Simţi ceva rece în palmă. Deşi acoperea o porţiune mică din podul palmei, părea extrem de greu. Auzi un zgomot, de asemenea în ritmul bătăilor inimii. Întoarse capul să-şi privească mâna.

Pironul mare, din fier, era bătut cu maiul de un soldat. Glogauer zăcea întins pe crucea aşezată orizontal, pe pământ. Se uită, întrebându-se de ce nu simţea durerea. Soldatul ridica maiul tot mai sus, deoarece cuiul pătrundea greu. De două ori nu nimeri floarea

cuiului şi zdrobi degetele lui Glogauer.

Acesta privi în cealaltă parte şi văzu un alt soldat, bătând un piron. Cu siguranţă, greşise ţinta de multe ori pentru că degetele erau zdrobite şi acoperite de sânge.

Primul soldat terminase şi se ocupa acum de picioare. Glogauer simţi fierul trecându-i prin carne şi auzi ciocăniturile.

Începură să ridice crucea la verticală, cu ajutorul unui scripete. Glogauer era singur, în ziua aceea nu mai erau alţi răstigniţi.

Sub el zărea limpede luminile Ierusalimului. Cerul era încă luminos. În curând avea să fie întuneric complet. Câţiva oameni se adunaseră şi-l priveau. Una din femei îi amintea de Monica. O strigă:

— Monica?

Dar glasul îi era răguşit şi cuvântul fu doar o şoaptă. Femeia nu-l privi.

Îşi simţea trupul trăgând de piroanele ce îl susţineau. I se păru chiar că simte un fior de durere în braţul stâng. Sângera abundent.

Era ciudat, se gândi, că el trebuia să fie atârnat aici. Tocmai el, care venise să asiste ca martor la eveniment. Acum nu mai exista nici umbră de îndoială. Totul fusese perfect.

Durerea din braţul stâng sporise.

Privi în jos, spre soldaţii romani care jucau zaruri la piciorul crucii. Păreau absorbiţi de joc. De la distanţa aceea nu putea distinge zarurile.

Suspină. Mişcarea pieptului păru că-i mai atârnă o greutate de braţe. Acum durerea devenise destul de intensă. Se crispă şi încercă să se lipească de lemnul crucii.

Durerea începuse să i se răspândească prin corp. Strânse din dinţi. Era îngrozitor, icni şi urlă. Se zvârcoli.

Pe cer nu se mai zărea nici o licărire. Nori grei acoperiseră luna şi stelele. De jos auzea şoapte.

— Lăsaţi-mă jos! strigă el. Vă rog, lăsaţi-mă jos!

Durerea îl copleşea. Se prăbuşi înainte, dar nu-l eliberă nimeni.

După un timp, ridică privirea. Mişcarea provocă revenirea agoniei şi începu iarăşi să se zvârcolească.

— Lăsaţi-mă jos! Vă rog! Terminaţi!

Fiecare părticică a trupului său, fiecare muşchi, tendon sau os dureau insuportabil.

Ştiu că nu avea să supravieţuiască până a doua zi, aşa cum crezuse. Nu-şi dăduse seama cât de mare era durerea.

Şi în ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: „Eloi, Eloi, lama Abactani" care, tălmăcit, însemnează: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?"

(Marcu 15. 34)

Glogauer tuşi. Un sunet uscat, abia auzit… Soldaţii de sub cruce îl auziră, pentru că noaptea era liniştită.

— Curios, făcu unul dintre ei. Ieri îl adorau. Astăzi parcă ar vrea să-l omorâm – chiar şi cei care îi erau apropiaţi.

— Abia aştept să plecăm din ţara asta, răspunse celălalt.

Auzi din nou glasul Monicăi:

— Slăbiciunea şi frica te-au adus aici, Karl. Martiriul înseamnă trufie. Nu-ţi dai seama?

Slăbiciune şi frică…

Tuşi iarăşi şi durerea îi reveni, mai îndepărtată acum.

Înainte de-a muri, începu din nou să vorbească, abia murmurând cuvintele, până când nu mai suflă.

— Minciună… Minciună… Minciună…

Mai târziu, după ce corpul îi fusese furat de slujitorii unor

medici, care credeau că are însuşiri aparte, au existat zvonuri precum că nu murise. Dar trupul îi putrezea deja pe masa de disecţie şi în curând avea să fie azvârlit.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu